Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 — 13 Μαρτίου 1916 — Αριθ. 21

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΙΣ ΑΔΕΛΑΪΣ ΣΕΤΖΓΟΥΙΚ

Ἡ χαριτωμένη καὶ γνωστὴ ἀμερικανὶς ἠθοποιὸς ἡ ὁποία παίζει εἰς τὸ δράμα „Νέλλι Πέππερ".

Η ΜΙΣ ΝΤΟΡΟΘΥ ΜΠΙΓΚΕΛΩ

Ἡ πρωταγωνίστρια εἰς τὸ περίεργον, συνφραζετικώτατον ἔργον τῆς γνωστῆς πολυεκατομμυριούχου ἀμερικανίδος Κας Μπέλμοντ, ἡ „Νέλλι Πέππερ", τὸ ὁποῖον παίζεται κατ' αὐτὰς καὶ χαλάει κόσμο στὴ Νέαν Ὑόρκη. Εἰς τὸ ἔργον αὐτό, κατὰ σημερινὴν ὑπόθεσιν, τὰ πρόσωπα εἶνε ντυμένα μὲ ἀρχαίας ἑλληνικὰς ἀμφιέσεις.

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ"

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως».
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6.
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.

ΕΤΟΣ Α'. 13 Μαρτίου 1916 Ἀριθ. 21

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

—**—

Διὰ τοὺς ὑποψηφίους

Ἀναγκαζόμεθα νὰ δηλώσωμεν, ὅτι προσωρινῶς αἱ ἀποδείξεις ἀγορᾶς τόμων «Κυριακῆς» ἀπὸ βιβλιοπωλεῖα καὶ κιόσκια ἀποστελλόμεναι ἡμῖν καὶ διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ προσθήκη 100 ψήφων εἰς ὑποψηφίους τῆς «Κυριακῆς» ἢ τῆς «Νέας Γενεᾶς» δι' ἕκαστον ἀγορασθέντα τόμον δὲν θὰ ἰσχύωσιν μέχρις ὅτου τὰς ἐξελέγξωμεν ὅλας, ἐπειδὴ μᾶς ἐστάλησαν ὄχι ὀλίγαι. Ἕνεκα μάλιστα τῆς δυσχερείας τῆς ἐξελέγξεως τῶν ἀνωτέρω ἀποδείξεων ἀπεφασίσθη, ὅπως εἰς ἕκαστον τόμον ἐσωκλεισθῇ εἰδικὸν ψηφοδέλτιον ἰσχυον δι' ἑκατὸν ψήφους, τὸ ὁποῖον οἱ ἀγορασταὶ θὰ συμπληροῦν καὶ θὰ μᾶς ἀποστέλλουν καὶ οὕτω πᾶσα περαιτέρω ἐξέλεγξις θὰ ἀποβαίνῃ περιττή. Τὸ ψηφοδέλτιον θὰ φέρῃ τὴν σφραγῖδα τῶν γραφείων μας καὶ θὰ εἶνε μονογραφημένον. Τοιοῦτον ζητεῖτε μὲ κάθε τόμον ποῦ ἀγοράζετε. Φυσικὰ ἡ προσφορὰ ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα, μέχρις ὅτου τυπωθοῦν τὰ δελτία ταῦτα, διὰ τόμους παραγγελλομένους ἢ ἀγοραζομένους ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν γραφείων μας.

—**—

Καὶ ἡ «Νέα Γενεά»

Ἐπίσης καὶ ὁ πρῶτος τόμος τῆς «Νέας Γενεᾶς», ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ εἰς ἕκαστον ἀγοραστὴν του 50 ψήφους, θὰ ἔχῃ ἰδιαίτερον, ἀνεξάρτητον ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποσπᾶτε καὶ θὰ μᾶς στέλλετε. Προβαίνομεν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, ἐπειδὴ μᾶς φαίνεται ἁπλούστερον καὶ ἀσφαλέστερον καὶ ἐπειδὴ ἀποκλείει πᾶσαν ὑπόνοιαν ἢ ἀμφιβολίαν ὄχι ἐκ μέρους μας, ἀλλ' ἐκ μέρους των ἐνδιαφερομένων ὑποψηφίων, οἱ ὁποῖοι, δικαίως βέβαια θὰ ἀπαιτοῦν τὴν τελείαν ἐξέλεγξιν τῶν ψηφοδελτίων.

—**—

Οἱ διαγωνισμοὶ μας

Σήμερον τελειώνει ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Γάμου, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς ἐγέννησε ὄχι μικρὰν συζήτησιν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ὑπεκίνησε ἀρκετὰ τὴν σκέψιν των. Ἀργότερα θὰ σᾶς προσφέρωμεν καὶ ἄλλον διαγωνισμόν. Σχετικῶς μὲ τὸν διαγωνισμὸν τῶν κὰρτ-ποστὰλ ἀναγκαζόμεθα νὰ τὸν παρατείνωμεν μέχρις ὅτου σταλοῦν βραβεύομεν καὶ δημοσιεύομεν τοιαῦτα. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως ὅτι δελτάρια μὲ ξένας παραστάσεις ἢ μὲ ἑλληνικὰς ἀλλὰ κοινὰς καὶ γνωστάς, ὅπως μᾶς στέλλουν οἱ περισσότεροι, δὲν ἔχουν θέσιν οὔτε ἀποβλέπουν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ διαγωνισμοῦ. Θέλομεν κἄτι περίεργον, ὄχι γνωστὸν καὶ πάντοτε ἑλληνικόν.

—**—

Ὁ Τζὶμ Πάππας

Ὅπως σᾶς ὑπεσχέθημεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ὁ Τζὶμ Πάππας ὅσο προχωρεῖ καὶ γίνεται πλέον ἐνδιαφέρων. Τώρα ἀρχίζει ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου καὶ δένεται περισσότερο. Πολλοὶ ἀναγνῶσται ἴσως νομίζουν, ὅτι φαντάζονται ποῦ θὰ καταλήξῃ τὸ ἔργον. Τοὺς βεβαιοῦμεν ὅτι θὰ ἐκπλαγοῦν στὸ τέλος, θὰ ἰδοῦν μιὰ λύσι, τὴν ὁποίαν οὔτε ἐφαντάσθησαν. Ὁ συγγραφεὺς δὲν κυνηγᾷ τὸ παράδοξον καὶ τὸ ἐκπληκτικόν. Εἶνε ἡ ἀλήθεια τοιαύτη, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπε κάποιος, εἶνε πλέον ἀλλόκοτη ἀπὸ κάθε μυθοπλασίαν—ἔπειτα μὴ ξεχνᾶτε ὅτι πρόκειται περὶ ἀμερικανικῶν χαρακτήρων καὶ περὶ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ὁ συνηθέστερος, καὶ ὄχι ἀτυχής, χαρακτηρισμὸς εἶνε· «ἡ χώρα τῶν παραδόξων».

—**—

Οἱ ποιηταὶ

Εἰς τὴν σελίδα τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὴν ποίησιν σήμερα σᾶς προσφέρομεν ἕνα ὡραιότατον ἄρθρον διὰ τὸν κλασσικόν, ἀπαράμιλλον τεχνίτην τοῦ στίχου Λεκὸντ Ντελὶλλ, τοῦ ὁποίου μερικὰ ποιήματα ὅπως οἱ "Ἐλέφαντες", εἶνε ἴσως τὰ καλλίτερα ποῦ ἐγράφησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἐπίσης ἡ "Κυριακὴ" σᾶς προσφέρει καὶ ἕνα ποίημα τοῦ παραδόξου ὅσον καὶ μαγευτικοῦ ποιητοῦ τῶν "Φλὲρ ντὲ Μάλ" Καρόλου Βωδελαὶρ καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ σᾶς δώσῃ ἀργότερα καὶ ἄλλα ἔργα τοῦ ἰδίου. Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ἡ σελίς, ποῦ ἀφιερώνομεν εἰς τοὺς νεωτέρους ποιητάς, ὑποκινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν δίψαν διὰ τὴν μελέτην τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως.

—**—

Ὁ «Δαφνηφόρος Οἰακιστής».

Σ' ἕνα πολὺ νόστιμο γράμμα ὁ φίλος μας "Δαφνηφόρος Οἰακιστὴς" μᾶς διηγεῖται πῶς κατώρθωσε νὰ πωλήσῃ ἐντὸς ὀλιγίστης ὥρας εἰς τὸ θωρηκτὸν "Ψαρρὰ" μεταξὺ τῶν ναυτῶν δέκα τόμους τῆς "Κυριακῆς" καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ οὕτω ἄλλους 1500 ψήφους διὰ τὸν ὑποψήφιον καὶ φίλον του "Ἀήττητον τῶν Ψαρρῶν". Καὶ ὁ "Δαφνηφόρος Οἰακιστὴς" καταλήγει οὕτω· "Θὰ μᾶς πάρουν τὴν ἐκλογὴ λέει; Ἀούα!!".

—**—

Ὁ κ. Ἰωσὴφ Ραφτόπουλος.

Σᾶς προσφέρομεν σήμερα ἕνα λεπτότατο ποίημα ἀπὸ τὴν συλλογὴν τοῦ κ. Ἰωσὴφ Ραφτοπούλου "ΖΩΗ ΚΙ' ΑΓΑΠΗ", ποῦ ἐξεδόθη κατ' αὐτάς, τὸ "Ὡραῖο Κοράσι". Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Ραφτοπούλου ἔχουν τὴ γλύκα, τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν λιτότητα τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν. Τὸν συγγραφέα τὸν γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται τῆς "Κιριακῆς" καὶ ἀπὸ τὸ ὡραῖον διήγημά του, ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον· "Τὸ Πουληνιό".

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΤΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΚΑΜΗ
ΜΙΑ ΓΥΝΗ

—**—

Κατὰ τὸν διαπρεπῆ Σμὶτ ἡ γυνὴ δύναται νὰ προφέρῃ τὸ "Ὄχι μὲ φωνὴν τόσῳ μαλακὴν καὶ γλυκεῖαν, ὥστε νὰ ἐκφράζῃ κἄτι περισσότερον τοῦ Ν α ί.

Ἓξ γυναῖκες δύνανται νὰ ὁμιλοῦν ταὐτοχρόνως καὶ νὰ συνεννοῶνται θαυμάσια, ἐνῷ δύο ἄνδρες οὐδέποτε θὰ τὸ κατορθώσουν.

Ἡ γυνὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ χορεύῃ ὅλην τὴν νύκτα ἐντὸς ζεύγους ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε δύο φορὰς μικρότερα ἀπὸ τὸ πόδι της, ἐνῷ τὴν ἑπομένην οὔτε τὰς διπλασίου μεγέθους παντούφλας της δύναται νὰ ὑποφέρῃ.

Δύναται νὰ συνομιλῇ μετὰ γλυκύτητος εἰς ἄλλην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν μισεῖ, ἐνῷ δύο ἄνδρες εἰς παρομοίαν περίστασιν θὰ συνέτριβον ἀμοιβαίως τὰς κεφαλάς των.

Δύναται νὰ παρασύρῃ ἐντὸς 24 ὡρῶν τὸν ἄνδρα εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, καὶ ἐν διαστήματι 2 λεπτῶν νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν Παράδεισον.

('Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Φλώρινα.

«Ἄπελπις Μοναστηριώτισσα»

ΘΗΛΥΚΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε πάντοτε ἡ χώρα τῶν παραδοξοτήτων. Πρὸ δεκαετίας ἀπέθανεν ἐν Βοστώνῃ ὁ βουλευτὴς Μουράν, κατὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο γυνή, κατορθώσασα νὰ κρύψῃ ἐπὶ τριακονταετίαν τὸ φῦλον αὐτῆς ὑπὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα.

Φλώρινα.

«Ἄπελπις Μοναστηριώτισσα»

ΤΡΕΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
(Νεωτέρα φιλολογία).

ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

— Τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἐμπνευσις, μοῦ λέγει ὁ φίλος μου κ. Α. Β. Γ ποιητὴς πρώτης τάξεως, ὅπως ἔγραφε προχθὲς ἕνα περιοδικὸν φιλολογικόν, ποῦ ἐκδίδει μὲ κάποια ἄλλα παιδιά.

— Μπᾶ ; εἶπα ἔκπληκτος καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ ἔμπνευσιν;

— Πρέπει πρῶτα, φυσικά, νὰ εἶσαι γεννημένος ἀρτίστ. Ἐὰν σοῦ συμβαίνει αὐτὸ δὲν ἔχεις νὰ σκέπτεσαι ἢ νὰ πολυσκοτίζεσαι γιὰ ὅ,τι γράφεις. Κάθεσαι μιὰ ὡραία νύχτα ἂς ποῦμε, ὑπὸ τὸ σεληνόφως. Κυττᾷς μπροστά σου χωρὶς νὰ σκέπτεσαι τίποτε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πάφ, σοῦ ἔρχεται ἡ ἔμπνευσις. Πιάνεις τὴν πέννα καὶ γράφεις ἐντελῶς ἀσυνειδήτως.

— Χωρὶς νὰ κουράζεσαι;

— Χωρὶς νὰ κουράζεσαι.

— Οὔτε νὰ ξύνῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ νὰ σοῦ κατεβοῦν ἰδέες;

— Χωρὶς νὰ ξύνῃς ἀπολύτως τίποτα.

Εσφυξα τὸ χέρι τοῦ φίλου μου συγκεκινημένος, τοῦ εἶπα νὰ μ' ἐγγράψῃ συνδρομητὴ εἰς τὸ περιοδικόν του καὶ ἀπεφάσισα τὴν ἴδια μέρα νὰ κάμω τὸ πείραμα.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας πηγαίνοντας σπίτι μου, στὸ Κολωνάκι, στάθηκα στὴν ἄκρη τῆς ὁδοῦ Δεινοκράτους καὶ κυττοῦσα γύρω μὲ θαυμασμὸ τὴ γλύκα καὶ σιωπὴ τῆς νύχτας, τὴν ὁποίαν ἐμάγευε τὸ σεληνόφως, περιμένοντας τὴν ἔμπνευσι. Διαβάτες δὲν ἦταν σχεδὸν κανείς. Περίμενα — περίμενα μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα καὶ τὰ μάτια ὁλάνυχτα, ὅταν αἴφνης πρὶν μοῦ ἔρθῃ ἡ ἔμπνευσις, ἔρχεται ἡ ἔμπνευσις ἑνὸς σκύλου καὶ σταματᾷ μπροστάμου κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι τῆς γωνιᾶς. Τὸν κύτταξα στενοχωρημένος κάπως περιμένοντας νὰ φύγῃ. Ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ σκύλος ἐκεῖνος μοῦ χαλοῦσε τὴν ἔμπνευσι γιατὶ καὶ ὅταν γύριζα τὰ μάτια μου ἀλλοῦ αὐτὸν συλλογιζόμουνα.

— Ἔξω, τοῦ φωνάζω κάνοντας πῶς θὰ ὁρμήσω πάνω του.

— Γρρρρ, κάνει ὁ σκύλος, δείχνοντας τὰ δόντια του καὶ κυττόντας με μὲ πλάγια μάτια.

Ν' Ἔσκυψα πῆρα μιὰ πέτρα, ἀλλὰ πρὶν προφθάσω νὰ τοῦ τὴ ρίξω ὁ σκύλος ἀρχίζει νὰ γαυγίζῃ ἀπειλητικῶς, κατάλαβα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δίνω. Γύρισα λοιπὸν τῆς πλάτες μου, προχώρησα πιὸ πέρα, ἀλλ' ὁ σκύλλος μ' ἀκολουθοῦσε. Δὲν εἶχα κάμει πενῆντα βήματα καὶ βλέπω, ὅτι γίναμε τρεῖς, ἐπειδὴ προσετέθη καὶ δεύτερος σκύλος εἰς τὸν πρῶτον. Καὶ οἱ δύο μὲ κυττοῦσαν μὲ ὀργίλον ὕφος καὶ κείνη τὴ στιγμὴ νὰ σᾶς πῶ ἀναθεμάτισα καὶ τὸν ποιητὴ καὶ τὴ συμβουλή του. Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ κάνω τέτοια πειράματα ; Δὲν ἐργαζόμουνα καλὰ μέσα στὸ γραφεῖόν μου ἥσυχος : Τί γύρευα στῆς γειτονιὲς μέσα στοὺς σκύλους. Ἔξαφνα τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σκυλιὰ ἐπροχώρησε λίγα βήματα, στάθηκε μπροστά μου σήκωσε τὸ μουσοῦδι του καὶ μὲ κύτταζε μὲ μάτια περίεργα ὡς νὰ μοῦλεγε,

— Τί θέλεις ἐσὺ δῶ πέρα :

Ἀνέβηκα στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἐπλησίασα πρὸς ἕνα χαμηλόσπητο δίπλα μου, ἐλπίζων πῶς τὰ σκυλιὰ θἄφευγαν, γιατὶ θὰ τὰ ἔκανα ἔτσι νὰ πιστεύσουν, ὅτι ἦταν τὸ σπίτι μου ἐκεῖ καὶ δὲ θὰ τολμοῦσαν φυσικὰ νὰ πλησιάσουν σὲ ξένο σπίτι. Μόλις ὅμως ἐπλησίασα στὴ θύρα ἕνα τρίτο σκυλάκι ποῦ ἦταν στὴ μάνδρα μέσα, πήδησε πάνω στὸν τοῖχο κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ σὰ δαιμονισμένο. Ἔγερνε μπροστὰ ὡς νἄθελε νὰ πηδήσῃ χάμου καὶ νὰ μὲ σχίσῃ. Αὐτὸ τὸ μικρὸ θηρίο ἦταν ὡς νὰ ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως. Οἱ δύο σκύλοι ὥρμησαν κατ' ἐπάνω μου καὶ ἄρχισαν νὰ χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ τῆς φωνές των. Κόλλησα στὸν τοῖχο, ἕτοιμος ν' ἀμυνθῶ μὲ τὰ πόδια ἂν μ' ἐπλησίαζαν ὅταν ἀρχίζουν ἕνα — ἕνα καὶ τ' ἄλλα σκυλιὰ τῆς γειτονιᾶς ἀπὸ τῆς μάνδρες, ἀπὸ τῆς θύρες, ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀπὸ τῆς μπασιές, ἀπὸ παντοῦ νὰ σκούζουν δαιμονιωδῶς. Παρετήρησα μάλιστα στὸ βάθος τοῦ δρόμου ἕνα μεγάλο σκυλὶ ποῦ ἔρχονταν γαυγίζοντας ἄγρια πρὸς τὸ μέρος μου τρέχοντας μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα. Κατάλαβα πῶς τὴν εἶχα ἄσχημα. Ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὴ θύρα τοῦ σπητιοῦ ὅταν ἀκούω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μπασιὰ τὰ τσόκαρα κάποιας νοικοκυρᾶς, ποῦ ἔρχονταν καὶ τὴ φωνή της ποῦ ἔλεγε.

—Κακὸ χρόνο νἄχετε ἀναθεματισμένα.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη, τὰ βήματα ἐκεῖνα μοῦδωσαν ἐλπίδα.

— Ἴσως μ' εἶδε ἀπὸ μέσα, μ' ἐλυπήθηκε καὶ θὰ μ' ἀνοίξῃ τὴ θύρα, ἀτυλλογίσθηκα μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὴ θύρα. Δὲν εἶχα ὅμως προφθάσῃ σχεδὸν νὰ τελειώσω τὴ σκέψι μου, ὅταν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ

—Φρρρρ.

Ἕνας κουβᾶς νερὸ πέφτει ὁρμητικὰ πάνω μου καὶ μὲ περιλούει ὅλον. Αὐτὸ ἔδιωξε τὰ σκυλιά. Ἡ νοικοκυρά, ἀφοῦ εἶδε πῶς μὲ κατάβρεξε κρέμασε μ' ἔκπληξι τὸ χέρι της μὲ τὸν κουβᾶ καὶ κάνει μὲ λύπη.

— Νὰ μὲ συμπαθήσῃς, παιδάκι μου, σὲ πῆρα καὶ σένανε γιὰ σκύλο. Δὲν τὄθελα.

Πῆγα σπίτι μου κι' ἄλλαξα. Ἔτσι ἡ ἔμπνευσις δὲ μοῦρθε. Ἦρθε ὅμως στοὺς σκύλους καὶ στὴ νοικοκυρὰ κι' ἐπρόλαβε ἴσως τὸν κίνδυνον τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποιητῶν κατὰ ἕνα ἀκόμα . . .

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μαζὺ μὲ τὴν φευγάλαν τῆς ἀνοίξεως τελειώσαμε καὶ τὸ σχολικὸν ἐκεῖνο ἔτος, ποῦ δίχως ὑπερβολὴν εἴχαμε ἀναθεματίσει ὅλοι μας πάνω ἀπὸ χίλιες φορές.

Δὲν ἔβλεπα, ἀλλὰ ἐφανταζόμουνα τὴν ὥραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνα διπλὸ ἁμάξι θὰ μᾶς ἔφερε μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου πρὸς τὰ κτήματά μας. Ἦτο ἡ μόνη μου χαρὰ νὰ εὑρεθῶ ἐλεύθερος εἰς τοὺς ἀπεράντους ἐκείνους λειμῶνας καὶ νὰ τρέξω δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὁπουδήποτε ἡ ὄρεξίς μου μὲ τραβοῦσε.

Ἡ ὥρα ἔφθασε τέλος. Ὅταν φθάσαμε ἐκεῖ ἔξω, μόλις πρόφθασα νὰ βγάλω τὸν σάκκον μου καὶ τὸ καπέλλο καὶ ἔτρεξα μὲ τὸ τουφέκι νὰ κυνηγήσω κανένα πουλάκι ἐπάνω εἰς τὰ πολυάριθμα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἁπλώνονταν σὰν πράσινη πλούσια θάλασσα μπρὸς στὰ μάτια μου.

Τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ ὄψις τῆς Φύσεως! Μὲ πόση πολυτέλεια, μὲ πόσο μεγαλεῖον ἅπλωνε τὰ πράσινα φτερά της στὸ χῶμα ἐκεῖνο, ποῦ τίς οἶδε πόσας φορὰς ἐπάτησεν περιφρονητικὸν τὸ περπάτημα τοῦ διαβάτη καὶ τοῦ κυνηγοῦ.

Ἐβάδιζα πολλὴν ὥραν πάνω σ' ἕνα μονοπάτι, ὅταν τέλος ἔφθασα εἰς τὸ ποτάμι, εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ ὁποίου ἐφαίνονταν κτισμένη μιὰ μάνδρα προβάτων.

Ἐπέρασα ἀντίκρυ καὶ ἐκάθισα γιὰ νὰ θαυμάσω καλλίτερα τὴν Φύσιν κάτω ἀπὸ τὴ δροσιὰ καὶ ἤσκιον ἑνὸς μεγάλου πλατάνου δίπλα στὴ μάνδρα.

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει μου, τὰ πουλιὰ ἔπαυσαν τὸ μελῳδικὸν κελάδημά των, τὸ κελάρυσμα τοῦ ποταμοῦ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔγινε σιγαλώτερον καὶ αἱ διασκορπισμέναι δῶ καὶ κεῖ μαργαρῖται ἔκλειναν, ἐκ φόβου τρόπον τινα, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. Μιὰ μόνη μαργαρίτα ὑπερήφανα μὲ κύτταζε ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς μάνδρας, σὰν νὰ μοῦλεγε· «Δὲν μὲ βλέπεις; δὲν σὲ θαμβώνει ἡ ὡραιότης μου; γιατί δὲν μὲ πλησιάζεις;» Καὶ στρεφομένη κατόπιν πρὸς τὸν ἥλιον· «λάμπε στὰ ψηλὰ γιὰ νὰ μοῦ δίδῃς ζωήν, κι' ἐγὼ νὰ δίδω ζωὴν εἰς τοὺς διαβάτας ποῦ μὲ βλέπουν.»

Τίς οἶδεν πῶς ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ καὶ νὰ βλαστήσῃ αὐτὴ ἡ μαργαρίτα εἰς τὴν πετρώδην ἐκείνην μάζαν, τίς οἶδεν ἂν θὰ ἀποθάνῃ ξηραινομένη ὑπὸ τῶν καυστικῶν ἐκείνων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἢ ἂν κανένα χέρι διαβάτου, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ θαμβώσῃ ἡ ὡραιότης της, δὲν τὴν ἀποκόψῃ;

Τὸ μεσημέρι ἐπλησίαζε καὶ σηκώθηκα νὰ ἀναχωρήσω.

Ἐγύρισα καὶ τὴν εἶδα διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ κατόπιν ἀνεχώρησα διὰ τὸ σπίτι, μελαγχολικὸς ὅμως, διότι δὲν ἤξευρα ἂν αὔριον ποῦ θὰ γύριζα πάλιν, θὰ τὴν εὕρισκα εἰς τὸ ἴδιον μέρος νὰ μὲ κυττάζῃ ὑπερήφανα καὶ χαρωπὰ ὅπως σήμερα.

Τζῶρτζης Κόρπας

Τ' ΩΡΑΙΟ ΚΟΡΑΣΙ

Τ' ὡραῖο κοράσι εἶχε καθίσει
Στὸ παραθῦρι μιὰν αὐγή
Μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια
Γιομάτα φῶς καὶ συλλογή.

Κάποια χαράγματα ἐγὼ τὸ εἶδα
Τὴν ὥρα τῆς χρυσῆς σιωπῆς
Στὸ τρυφερό του προσωπάκι
Τὸ ρόδισμά εἶχε μιᾶς αὐγῆς.

Περνῶντας ἕνα μεσημέρι
Πὤφεγγε ὁ ἥλιος λαμπερὸς
Τὸ πρόσωπό του ἦταν σὰν κρίνος
Σὰν ἄσπρος, κάτασπρος ἀφρός.

Κι' ἕνα βράδυ κι' ἕνα βραδάκι
Ἡ κόρη τοῦ παραθυριοῦ
Ἐκάθονταν μ' ὄψη θλιμμένη
Σὰ μαραμένου λουλουδιοῦ.

Κι' ὕστερα πιὰ δὲν τὴν ξανάειδα
Κι' οὐδ' ἄλλος εἶχε ξαναΐδεῖ
Τὴν κοράσιδα μὲ τὰ μάτια
Γιομάτα φῶς καὶ συλλογή.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΖΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡ. ΜΠΟΝΤΕΛΕΡ

Ἡ ζωὴ ἐτούτη εἶνε νοσοκομεῖο, ποῦ μέσα κάθε ἄρρωστος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλάζῃ κρεββάτι. Ἕνας διψάει νὰ μεταφέρῃ τοὺς πόνους του μπρὸς στὸ τζάκι, ἄλλος θαρρεῖ πῶς θὰ γιάνῃ ἂν πάῃ δίπλα στὸ παράθυρο. Σ' ἐμένα φαίνεται πῶς θἄμουνα καλὰ σὲ κάθε ἄλλο μέρος ἐκτὸς αὐτοῦ, ποῦ βρίσκομαι καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς μετατοπίσεως ἀκατάπαυστα συζητῶ μὲ τὴν Ψυχή μου.

— Πές μου, Ψυχή μου—φτωχή, θλιμμένη μου Ψυχή, τί λες; Πᾶμε νὰ ζήσωμε στὴ Λισσαβῶνα; Θἆνε ζεστὰ ἐκεῖ καὶ θὰ γινόσουνα ζωηρὴ ὡσὰν τὴ σαύρα. Εἶνε στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ λένε πῶς εἶνε ἀπὸ μάρμαρο χτισμένη καὶ ὁ κόσμος της μισεῖ πολὺ τὴν πρασινάδα καὶ ξερριζώνει καὶ πετᾷ τὰ δέντρα— Ὤ! Ἐκεῖ θἄβρισκες ἕνα τοπεῖο, ὅπως σ' ἀρέσει· ἕνα τοπεῖο καμωμένο ἀπὸ φῶς καὶ λαμποκοπήματα πάνω ἀπὸ ἕναν ὑγρὸ καθρέφτη, ποῦ θὰ τὸ ἀντιφεγγίζῃ.

Ἡ Ψυχή μου ὅμως δὲν ἀπαντάει τίποτα.

— Μιὰ φορὰ ποῦ ἐσὺ καθὼς τηράζεις τὴν κίνησι γύρω σου ἀναζητᾷς τὴν ἀνάπαυσι, ποῦ ἀγαπᾷς, θἄθελες νὰ πᾶμε νὰ ζήσωμε στὴν Ὁλλανδία, τὴ χώρα ποῦ δίνει εὐτυχία; Μπορεῖ νὰ βρῇς διασκέδασι σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποῦ τῆς εἰκόνες του τόσο συχνὰ ἐθαύμασες στὰ μουσεῖα. Τί λὲς, πᾶμε στὴ Ροττερδάμη, ἐσὺ ποῦ ἀγαπᾷς τὰ δάση ἀπὸ τὰ κατάρτια καὶ πλοῖα ἀραγμένα δίπλα στὰ σπήτια;

Ἡ Ψυχή μου ὅμως μένει βουβή.

— Ἴσως ἡ Βαταβία θὰ σοῦ χαμογελοῦσε γλυκύτερα; Ἐκεῖ θὲ νὰ βροῦμε τὸ πνεῦμα τῆς Εὐρώπης στολισμένο μὲ τῶν τροπικῶν τὴν ὡμορφιά.

Οὔτε λέξι γιὰ ἀπάντησι. Πέθανεν ἡ Ψυχή μου;

— Ἔφτασες λοιπὸν σὲ τέτοιον ἐκνευρισμό, ὥστε νὰ βρίσκῃς μιὰ μελαγχολικὴ εὐχαρίστησι στὴν ἰδία σου κακοτυχιά; Ἂν εἶν' ἔτσι, ἂς φύγουμε κι' ἂς πᾶμε στῆς χῶρες ποῦ εἶνε σύμβολα τοῦ θανάτου. Τὸ βρῆκα, Ψυχή μου, ἂς ξεκινήσωμε γιὰ τὸ Τορνέο. Ἂς πᾶμε πειὸ μακρυὰ ἀκόμα, στὸ τελευταῖο ἄκρο τῆς Βαλτικῆς, κι' ἀκόμα πειὸ μακρύτερα ἀπὸ τὴ ζωή, ἂν εἶνε δυνατόν. Ἂς πᾶμε νὰ στήσωμε τὴ φωληά μας στὸν Πόλο! Ἐκεῖ πέρα ὁ ἥλιος χτυπᾷ τὴ γῆ πλάγια καὶ ἡ βαθμιαία ἀλλαγὴ ἀπὸ τὸ φῶς εἰς τὸ σκοτάδι διώχνει κάθε ποικιλία καὶ ἐπαυξάνει τὴ μονοτονία—τὸ καλλίτερο αὐτὸ ἥμισυ τῆς ἀνυπαρξίας. Ἐκεῖ μποροῦμε νὰ κάμωμε παρατεταμένα λουτρὰ μέσα στὸν ἥσκιο ἐνῷ, γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάζῃ, τὸ Βόρειον Σέλας θὰ μᾶς στέλνῃ κάπου-κάπου τῆς ρόδινες ἀναλαμπές του—σὰν τὰ ἀντιφεγγίσματα τῶν πυρῶν τῆς Κολάσεως.

Τότε, ἐπὶ τέλους, ἡ Ψυχή μου ἔλυσε τὴν σιωπὴ καὶ ἀνέκραξε σοφά·

— Ἀδιάφορο ποῦ, ἀδιάφορο ποῦ— ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο.

ΔΕΝ ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΑ ΟΠΛΑ ΓΙΑ ΦΙΓΟΥΡΑ

Εἶνε ἀμερικανοποῦλες γυμνασμένες τέλειοι στρατιῶται

Ἰδοὺ μερικαὶ ἀπὸ τὰς μαθητρίας τοῦ σχολείου τῆς Ὀγκόντζ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, αἱ ὁποῖαι γυμνάζονται στρατιωτικώτατα, διὰ νὰ εἶνε ἕτοιμαι ὅπως λέγουν αἱ ἴδιαι, νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα των μιὰ μέρα, ἐὰν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ. Ἐσχάτως ὁ συνταγματάρχης κ. Τ. Λάντομ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τοῦ Μπόρντεντάουν ἐπεθεώρησε τὰς νεαρὰς ἀμαζόνας καὶ ἔμεινε κατενθουσιασμένος μὲ τὸν τρόπον ποῦ ἐκτελοῦν κάθε στρατιωτικὴν ἄσκησιν καὶ μὲ τὴν θαυμασίαν εὐχέρειαν, ποῦ χειρίζονται τὸ ὅπλον. Ἀποτελοῦν ὁλόκληρον σύνταγμα καὶ γυμνάζονται ὅπως κάθε σύνταγμα στρατιωτικόν.

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Πρὸ πολλοῦ ἡ σελήνη, γεμάτη, λαμπρὰ καὶ μὲ ἄφθονο ἀσημένιο φῶς, εἶχεν ὑψωθῆ ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν. Ὁποιος τὴν ἔβλεπεν ἢ καλλίτερα τὴν ἐθαύμαζε, ἐννοιωθεν εἰς τὰ στήθη του κάτι σπαρταριστό, καθὼς καὶ εἰς τὴν ψυχή του κάτι αἰθέριο. Σὰν ἐκεῖνο ποῦ ἠσθάνετο ὁ Σέλλεϋ ὅταν ἔψαλλε τήν·

ἀσπρόφωτη ἐκείνη χάρι
ποῦ κάτω ἐδῶ τὴν λὲν' φεγγάρι....

Μὲ ἐξαιρετικὴ ὅμως ἀγαλλίασι ἠσθάνοντο ὅλα αὐτὰ ὁ Ντῖνος καὶ ἡ Ἑλένη, νεαρὸν ζευγαράκι ἐρωτευμένο.

Εἶχαν συναντηθῆ κατόπιν συνεννοήσεως πρὸ ὀλίγης ὥρας καὶ ἀνέβαιναν μὲ σιγανὰ βήματα τὴν ὁδὸν Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου τὴν ὥραν τῆς ἑσπέρας.

— Τί ὤμορφο φεγγάρι ἀπόψε, εἶπε κατόπιν ὀλίγης σιωπῆς ἡ Ἑλένη. Σὲ λούζει μὲ τὸ φῶς της καὶ ἀκόμα θαρρεῖς πῶς σὲ τραβᾷ, πῶς σοῦ δίνει φτερά...

— Εἶνε τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτά μας, ἀπήντησεν ὁ Ντῖνος, θωπεύων τὴν χεῖρα τῆς φίλης του τὴν ὁποίαν ἐκράτει βαδίζων παραπλεύρως της.

— Λὲς νἄχῃ σχέσι μὲ τὴν ἀγάπη μας; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Καὶ βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Ντῖνος. Ἔπειτα βλέπεις πῶς σ' ὡμορφαίνει περισσότερο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ; Σωστὴ Νεράιδα φαίνεσαι. Ἀλλὰ κακιά. Θὰ ἤθελες νἄχῃς φτερὰ ἀληθινὰ καὶ νὰ πᾷς ἴσα μὲ τὸ φεγγάρι καὶ μακρυά μου;

— Μά, ἀφοῦ εἴμαστε μαζί...

— Κι' ἀγαπημένοι, διέκοψεν ὁ Ντῖνος, ἔχεις δίκηο. Τὸ ἴδιο αἰσθάνομαι κι' ἐγώ. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Πῶς μοιάζεις πολὺ μὲ τὴ σελήνη. Κάποτε μοῦ κάνεις τὸν βαρύ. Εἶσαι τότε σὰν νέα σελήνη. Ἀθέατη. Ἔπειτα λίγο-λίγο δείχνεις πάλι τὸ φῶς τῆς ἀγάπης σου.

— Δὲν ἔχεις πολὺ δίκηο, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη. Πρέπει νὰ φυλάγωμαι ξέρεις ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ φίλους καὶ τοὺς γνωστούς. Κ' ἐδῶ ἀκόμα φοβοῦμαι καμμιὰ ἀπρόοπτη συνάντησι...

— Μη φοβᾶσαι, ἀπήντησεν ὁ Ντῖνος καθησυχάσας τὴν ἀγαπητήν του. Λοιπόν, τί ἐλέγαμε;

Ἡ Ἑλένη ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐγέλασεν ἐλαφρὰ καὶ ἐκύτταξε τὸν Ντῖνον. Ὁ Ντῖνος τῆς ἐσκατεύνιαξε ἀπρόοπτο φιλί.

— Δέν..., προσεπάθησε νὰ εἰπῇ διαμαρτυρομένη τάχα ἡ Ἑλένη.

— Καλὲ τί δὲν καὶ δέν; εἶπεν ὁ Ντῖνος. Σ' ἐρίληστα γιὰ νὰ θυμηθῶ τί ἔλεγα πρὸ ὀλίγου. Μάλιστα τὰ γλυκόλογά μας δὲν εἶνε φιλιὰ τῆς ἀγάπης; Λοιπὸν ναί, θυμήθηκα: Θέλω νὰ μοῦ δείχνῃς τὴν ἀγάπη σου ἔτσι ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερα. Νὰ εἶσαι πανσέληνος.

— Ὅταν μπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη, ἐννοεῖται.

Αἴφνης ὁ Ντῖνος ἁρπάσας τὴν Ἑλένη τὴν ἔσφιξε στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ κατόπιν ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, εἶπε·

— Ψυχή μου Ἑλενίτσα. Νὰ ποῦ σοῦ δείχνω πῶς πρέπει νὰ εἶσαι συχνὰ πανσέληνος, ἀλλὰ κάποτε καὶ νὰ παίζῃς τὴν ἔκλειψι σελήνης» κρύβοντας τὸ πρόσωπό σου στὴν ἀγκαλιά μου.

Ὁ Ντετεκτίβ.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική). 12

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καί ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξυμνῇ τὰ καλὰ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον τὸν συνεβούλευε νὰ πάῃ. Ἔμενε καί ὁ ἴδιος ἐκεῖ τὸν περισσότερον καιρό, ἔπειδή, μαζί μὲ ἄλλους συνεταίρους, εἶχαν πάρει ἐργολαβικῶς τὴν κατασκευὴ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καί ἔπρεπε νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν ἐργασία. Εἶχαν πολλοὺς ἕλληνας, ποῦ ἐργάζονταν καί ὁ Τζίμ Πάππας θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ κι' ἄλλους. Τὸ χωριὸ ἦταν πολὺ ὑγιεινό, δίπλα σὲ πυκνὸ θαυμάσιο δάσος.

Μ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Τζίμ Πάππας δὲν ἐπείθονταν. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ ὁριστικὴν ἀπάντησιν. Θὰ τοῦ ἔλεγε αὔριο. Κατὰ βάθος, φυσικά, ἔλεγε μέσα του πῶς ποτὲ δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Νέαν Ὑόρκη. Θἄφινε τὸν κ. Μπλάκστων νὰ πιστεύῃ πῶς θὰ μποροῦσε καί νὰ πάῃ καί τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοὔγραφε μιὰ σημείωσι εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τοὔλεγε πῶς ἀπεφάσισε νὰ μὴν πάῃ.

— Θὰ σᾶς πῶ, αὔριο. Πᾶμε. . .

— Βιάζεσθε;

— Ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὴν μίς Κλάρα Χέρστ.

— Ἅ, λέγει ὁ κ. Μπλάκστων καί τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε. Εἶνε φίλη σας, ε; Θαυμάσιο κορίτσι. Ἡ Κα Λούησον δὲν τὴν συμπαθεῖ καί πολύ. Δὲν ξέρω γιατί.

— Ὄχι δά, λέγει ὁ Τζίμ Πάππας, ἐντελῶς ἀθῷος καί μὴ ὑποπτευόμενος τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἀμερικανὸς τοῦ μιλοῦσε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο· ἡ κ. Λούησον πολλὲς φορὲς μοῦ ὡμίλησε μὲ τὸν μεγαλείτερον ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν μίς Χέρστ.

— Σὲ σᾶς μπορεῖ, ἀλλὰ σὲ μένα ἐκφράζεται ἐντελῶς ἐλεύθερα. Ἔχομε τόσην οἰκειότητα, τόσην φιλία μαζί. Σχεδὸν ἀνατραφήκαμε μαζί. Ἡ κ. Λούησο λέγει πῶς συμπαθεῖ καί ὑποστηρίζει τὴν καλλιτεχνία, ἐπειδὴ βλέπετε κάθε κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου κάνει τὸ ἴδιο, κατὰ βάθος ὅμως δὲν δίνει πεντάρα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Τὴν ἔχει ἀπορροφήσει ἐντελῶς ἡ κοσμικὴ ζωή.

Ὁ Τζίμ Πάπας κύτταξε μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο τὸν ἀθλητικό, ἀφελῆ, τραχὺν αὐτὸ ἀμερικανὸ ποῦ μὲ τόσην ἀδεξιότητα μεταχειρίζονταν τὸ ὄνομα μιᾶς τέτοιας ὡμορφιᾶς καί λέγει μὲ ἥσυχο, ἀλλὰ βέβαιον τρόπο.

— Δὲν τὴν ξέρετε τὴν κ. Λούησον.

— Καλά. τὴν ξέρετε σεῖς ποῦ τὴν γνωρίσατε χθές;

Ὁ κ. Μπλάκστων ἀνεφώνησε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ὕφος σχεδὸν ἐρεθισμένο, κοκκινίζοντας καί ὁ νεαρὸς Ἕλλην δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ σηκώθηκε καί ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύρα τοῦ «καφέ». Ὁ ἄλλος τὸν ἠκολούθησε καί ἐχωρίσθηκαν μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο.

Ὁ Τζίμ Πάππας καθὼς πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν μίς Χέρστ—γιατί θὰ δειπνοῦσαν μαζί, ὅπως τῆς εἶχε ζητήσῃ — βάδιζε ἀπορροφημένος στὰς σκέψεις του. Μιὰ βαθειὰ πίκρα γέμισε τὴν ψυχή του μόλις βρέθηκε μόνος. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε σε ἴσως ποτέ, ἀλλὰ γιατί νὰ πῇ πῶς θἄκανε καλὰ νὰ φύγῃ; Τὄλεγε γιὰ τὸ καλό του, ἐπειδὴ ἐφαντάζονταν πῶς θὰ πήγαινε σ' ἕνα ὑγιεινὸ μέρος, πῶς θἄγραφε καλλίτερα ἐκεῖ μὲ μεγαλειτέραν ἄνεσι, πῶς θἄκανε ἴσως χρήματα— ἀδιάφορο ὅμως —αὐτὸν τὸν ἐπίκραινε, τὸν ἐπίκραινε βαθειά.

— Τί νὰν τὰ κάμω ὅλ' αὐτά; Τί μὲ νοιάζει γιὰ ὅλ' αὐτά; Καί χρήματα καί ἄνεσι καί καθαρὸς ἀέρας καί δάση καί τέχνη ὅλα εἶνε γιὰ μένα ἡ λάμπουσα ὡμορφιὰ τῆς κ. Ντόρυ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν σ' ἀγαπάει, τοῦ ἔλεγε ἡ λογική του· ἀπαιτεῖς νὰ σὲ θέλῃ κοντά της; Συλλογίζεται τὸ καλό σου, τὸ συμφέρον σου.

— Ἀδιάφορο! ἀδιάφορο. ἔλεγεν ἡ ψυχή του θλιμμένη. Γιατί νὰ μὴν πάῃ στὴν Βιργινία ἔξω; Γιατί νὰ μὴν πῇ τοῦ κ. Μπλάκστων πῶς θἄφευγε; Τί ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ ζωή του, ζωὴ μαρτύριο στὴ Νέαν Ὑόρκην; Ἂν ἔφευγε θὰ τῆς ἔδειχνε πῶς δὲν τὴν ἀγαποῦσε— ἔπρεπε νὰ φύγῃ λοιπόν.

Ἔφθασε στῆς κ. Πάρκερ τὸ σπίτι, ἐμήνυσε τῆς μίς Χέρστ καί πῆγαν μαζὺ σὲ κάποιο καλὸ ρεστωρὰν νὰ δειπνήσουν. Ἡ φίλη του φαίνονταν εὐχαριστημένη (κατὰ βάθος ἦταν εὐτυχισμένη) ποῦ ἦταν μαζί του. Θυμόνταν τῆς παληὲς καλὲς ἡμέρες ποῦ ἔβγαιναν μαζί οἱ δυό τους καί δειπνοῦσαν ἔξω σὰν καλοί φίλοι.

— Εἶδα τὸν κ. Μπλάκστων, λέγει ὁ Τζίμ Πάππας μόλις ἐκάθησαν.

Ἡ μίς Χέρστ σήκωσε τὰ μάτια της, χαμογέλασε, κίνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της ὡς νὰ τοὔλεγε «ἔτσι, ἔ;»

—Ναί, ἐξηκολούθησε ὁ Τζίμ Πάππας καί μοῦ πρότεινε νὰ πάω σὲ μιὰν ἐργασία ποῦ ἔχουν ἔξω στὴ Βιργινία.

—Εἶνε πλούσιος καί θὰ μπορούσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας. Φαίνεται πῶς ἡ κ. Ντόρυ Λούησον ἐσυλλογίσθηκε αὐτό..

— Ναί, μοῦ ἔλεγε πῶς τῆς φαίνεται πολὺ καλό.

— Ἐσεῖς τί λέτε;

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ἀπεκρίθη ἡ μίς Χέρστ ἀνοίγοντας τὰ χέρια της καί χαμογελῶντας μὲ ὕφος ποῦ ἐπρόδιδε ἀθῷα ἀπορία· κάμετε ὅ,τι νομίζετε σωστό. Θέλετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ Νέαν Ὑόρκη; Ἡ ἐργασίες ποῦ κάνει ὁ κ. Μπλάκστων εἶνε καλὲς —φυσικὰ καί δὲν τελειώνουν ποτέ. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ αὐτοῦ. Πρόκειται ἂν σᾶς εὐχαριστεῖ. Νὰ μὴν ἐρωτήσετε εἰμὴ τὸν ἑαυτόν σας. Ἡ κ. Λούησον σᾶς συμβουλεύει νὰ πᾶτε ἐπειδὴ εἶνε πρακτικὴ καί λαμβάνει ὑπ' ὄψει της πῶς θὰ κάμετε χρήματα ἴσως. Ἀλλ' ἂν δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ σκοπός σας, ἂν θέλετε καί νὰ γνωρισθῆτε μὲ τὸν κόσμο —ξέρω κι' ἐγώ. Μοὔλεγε κι' ἐμὲ ἡ κ. Λούησον πῶς ἐκεῖ πέρα μέσα στὸν καθαρὸν ἀέρα θὰ μπορούσατε καί νὰ γράφετε ἀκόμα.. Σκεφθῆτε ὅλ' αὐτὰ μόνος σας καί ἀποφασίσατε. Πῶς σᾶς φαίνετα, ὁ κ. Μπλάκστων;

— Πολὺ καθὼς πρέπει.

ὅπως τοὺς λέμε. Δραστήριος, ἐνεργητικὸς. ἀεικίνητος, ἔξυπνος, ἀλλὰ καί τέλειος τζέντλεμαν Εἶν' ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε τί ἐνεργητικότητα ἔχει μέσα σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Ὅ,τι πεῖ θὰ τὸ κάμῃ, θὰ τὸ πετύχῃ. Καί πολὺ καλὸς φίλος. πολὺ τίμιος φίλος.

— Τοῦ εἶμαι τόσο ὑποχρεωμένος, ποῦ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα. Καί ἐπέμενε τόσον γιὰ νὰ δεχθῶ.

— Σᾶς συμπαθεῖ πολύ. Τοῦ μίλησε ἄλλως τε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς ἡ κ. Λούησον.

— Καί σεῖς ὄχι; κάνει γελῶντας ὁ Τζίμ Πάππας.

— Κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἴδια δύναμι καί ἐπίδρασι πάνω του, βλέπετε, καί τὰ μάτια τῆς μίς Χέρστ ἄρχισαν νὰ γελοῦν πάλι μὲ τὴν ἴδια, τὴν τόσο γνωστὴ στὸν νέον εἰρωνεία.

— Ὥστε..κάνει ὁ Τζίμ Πάππας γελῶντας γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ κοκκίνισμά του, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ.

—Βέβαια. Εἶνε ἐρωτευμένος μαζί της. Ἔτσι λένε ὅλοι τουλάχιστον. Ἴσως τὴν παντρευθῇ ὅμως, ἐπειδὴ καί ἡ κ. Λούησον τὸν συμπαθεῖ πολύ.

Ὁ νέος δὲν ἀπήντησε καθόλου. Δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ τίποτε πλέον. Μιὰ ἀνυπομονησία νευρικὴ τὸν ἐκυρίευσε. Ἤθελε νὰ φύγῃ, νὰ βρεθῇ μόνος. Γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ ὅμως στὴν μίς Χέρστ ὑπεκρίθη τὸν εὔθυμο καί στὸ τέλος τοῦ δείπνου τῆς πρότεινε

— Πᾶμε ἕναν περίπατο μ' αὐτοκίνητο στὴν ἐξοχή;

— Ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη ἡ μίς Χέρστ, ἡ ὁποία ἔκανε μοναδικὸ σύντροφο σὲ παρέα σπανίως προβάλλουσα ἀντιρρήσεις.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὁ Τζίμ Πάππας τὴν κουβέντιαζε μηχανικά. Ὁ νοῦς του ἀνέλυε ὅ,τι ἄκουε ἀπὸ τὸν κ. Μπλάκστων καί ἀπὸ τὴν μίς Χέρστ μέσα στὸ ρεστωρὰν καί προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα. Ἔφθασαν μακρυὰ πρὸς τὸν ποταμὸν Τσάρλις, βγῆκαν ἔξω καί κατέβηκαν στὴν ὄχθη Τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ ἔρχονταν παρέες ἢ ζευγάρια ἐρωτικὰ καί πλανιοῦνταν μὲ τὰ βαρκάκια, τὰ «κανοὺ» ποῦ χωροῦσαν μόλις δύο μέσα στὰ θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μικρὰ νησάκια καί καλαμιές. Τώρα τὸ ποτάμι ἦταν ἔρημο.

Ἡ μίς Χέρστ ποῦ ἀγαποῦσε τὴ φύσι καί ἔννοιωθε τὴν ὡμορφιὰ κυττοῦσε μπροστά της μὲ σιωπὴ μαγεμένη κάτω ἀπὸ τὸ μυστικὸ ἀμυδρὸ φῶς ποῦ σκορποῦσε ἡ ἀστροφεγγιά.

Καί ὁ Τζίμ Πάππας ἔπρεπε νὰ παίξῃ τὸν εὔθυμο, ἔπρεπε νὰ δείξῃ πῶς δὲν ἦταν ἀπορροφημένος γιατί φυσικὰ κάθε μελαγχολία του ἡ σκέψι ἡ μίς Χέρστ θὰ τὴν ἀπέδιδε εἰς αἴσθημά του πρὸς τὴν κ. Λούησον.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

ΠΑΛΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΘΑΣΑΙ

Ὑπὸ ΤΑΚΗ ΦΛΟΓΑ

1

Ἕνα πρωΐ, γλυκὸ πρωΐ, ποῦ μόλις χαμογέλα ὁ ἥλιος στ' ἀνοιξιάτικα πουλιὰ καὶ στὰ λουλούδια, ἕνα πρωΐ, ποῦ ξύπναγε καθ' ὠμορφιὰ τοῦ κόσμου καὶ φίλαγε τὸν ἔρωτα κ' ἔπαιζε μὲ τὰ ἄνθη, φτωχούλα καὶ τρεμάμενη σ' ἐπῆρα ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ σ' ἔφερα στὸ σπίτι μου μὲ τὰ πολλὰ βιβλία καὶ μὲ τὴν λίγη τὴν χαρά, στὸ φτωχικό μου σπίτι, μὲ τὴν καλὴ τὴν μάνα μου, μὲ τῆς πολλὲς τῆς γλάστρες καὶ τοὺς περισσοτέρους ἀνθοὺς κ' ἐκεῖ μ' ἁγνὴ συμπόνια καὶ μὲ περίσσιο ἀγγελισμὸ σ' ἄνοιξα τὴν ἀγκάλη, νὰ ζεσταθῇς στὴν ἄχνη μου, νὰ πάψη τὸ μαρτύριο τῆς ὀρφανιᾶς σου τῆς φρικτῆς στὸ φίλτρο τῆς ἀγάπης.

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροὶ κι' ἀκόμα τὴν θυμᾶμαι, σὰν νᾶταν χθὲς ἢ σήμερα, σὰν νᾶταν τώρα ἀκόμα, τῶν βουρκωμένων σου ματιῶν τὴν θεία ἐκείνη λάμψι, ὅπου γεννιέται στὴν καρδιὰ καὶ φτάνει ὡς τὰ μάτια, τὴν λάμψι τῆς παρηγοριᾶς, τὴν λάμψι τῆς ἀγάπης, ὅπου φωτίζει τὸν θνητό, σὰν κάνει καλωσύνη.

— Δὲν ἔχω πειὰ μητέρα ἐγώ, δὲν ἔχω πειὰ κανένα νὰ συμπονῇ στὸν πόνο μου, νὰ μοῦ βαστᾷ τὸ χέρι καὶ στῆς ζωῆς τῆς ἄπειρης νὰ μ' ὁδηγῇ τὸν δρόμο. Συμπόνεσε μιὰν ὀρφανή, λυπήσου μιὰ ζητιάνα, ὅπου δὲν τῆς ἀπόμεινε σταλιὰ ἀπ' εὐτυχία, ὅπου δὲν τῆς ἀπόμεινε καμμιὰ χαρὰ τοῦ κόσμου ἀπ' τὰ παρθένα χείλη της, ἀπ' τ' ἁγνὸ κορμί της κι' ἀπὸ τὰ μάτια της τὰ δυό, ποῦ ὤμορφα τὰ λένε. Συμπόνεσέ με, νέε μου, καὶ ζήτησ' ὅ,τι θέλεις ἀπ' τὴν φτωχούλα ὀρφανή, ζήτησε τὴν ψυχή της, ζῆτα τὰ μάτια της τὰ δυό, τὰ χείλη, τὸ κορμί της, τὴν ὠμορφιά της ζήτησε, ὅλα σ' ἐσένα πρέπουν. Μὰ μὴν ἀφίσης νὰ γυρνῶ στὸν δρόμο, σὰν κουρέλι, λυπόψυχη στοὺς ἄνεμους, ποῦ ἄγριοι φυσᾶνε.

Φάε ἐσὺ καὶ χόρτασε κι' ὅταν περισσέψῃ ἀπ' τὸ δικό σου τὸ ψωμί, ἄσε κ' ἐμένα τότε παράμερα σὲ μιὰ γωνιὰ λίγο ψωμὶ νὰ φάω. Συνείθισα στὰ δάκρυα, στὰ κρύο, στὰ κουρέλια κ' ἡ ὀρφανιά μου ἡ ἄγρια δὲν μὲ φοβίζει τώρα. Μὰ τρέμω, μὰ ῥαγίζουμαι, καὶ χάνουμαι ἀπ' τὸν φόβο στὸ φάντασμα τῆς ἀτιμιᾶς, στὸ φάντασμα τῆς πείνας.

— Πόνο ἐσύ, πόνο ἐγώ, θὰ σμίξουν οἱ δυὸ πόνοι. Δὲν εἶσαι πειὰ οὔτ' ὀρφανὴ δὲν εἶσαι πειὰ ζητιάνα. Σύντροφο τώρα στὴν ζωὴ ἀπόκτησες ἐμένα καὶ μάνα τὴν μητέρα μου. Καὶ τῶν τριῶν ἡ ἀγάπη τὴν δυστυχιὰ θὰ πολεμᾷ τὸν πόνο θὰ μακραίνῃ.

— Κι' ἂν ψεύτρα σοῦ ἐφάνηκα, κι' ἂν εἶμαι μιὰ χαμένη ἀπὸ τιμὴ κι' ἁγνότητα: Κι' ἂν βγῆκα ἀπὸ τὸ βοῦρκο, ποῦ χρόνια μ' ἐκυλάγανε τῆς κοινωνίας τὰ χέρια:

— Πάλι δική μου θὰ γενῇς, πάλι δική μου θᾶσαι.

2

Ἕνα καλοκαιριάτικο ὡραῖο μεσημέρι, ποῦ ἕνας ἥλιος λαμπερὸς ζεμάτιζε τῆς πέτρες κ' ἔκανε γύρω τὰ πουλιὰ νὰ κρύβουνται στὰ κλώνια, μονάχ' οἱ δυὸ βρεθήκαμε ἀνάμεσα ἀπὸ πεῦκα, ποῦ ἡ παχειά τους ἡ σκιὰ μᾶς ἐδροσολογοῦσε.

Θυμᾶσαι, ποῦ τὰ χέρια σου βαστοῦσαν τὸν λαιμό σου, τὸν ἄσπρο κάτασπρο λαιμό, μὴ τὸν μαυρίσῃ ὁ ἥλιος. Θυμᾶσαι ποῦ κοκκίνιζες ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν ζέστη καὶ στὴν λιμνούλα τὴν μικρή, ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά μας σὰν τὸ παιδάκι ἔτρεχες καὶ ἔπιανες νεράκι μὲ τὸ λεπτὸ το χέρι σου στὰ μάγουλα νὰ ρίξῃς, ποῦ μοιάζαν ἀπ' τὸν ἥλιο, σὰν κάρβουνα ἀναμμένα;

Θυμᾶσαι τὴν μικρούλα μας ἀγαπημένη λίμνη μὲ τὸ κρυστάλλινο νερό, μὲ τῆς λευκὲς τῆς πάπιες καὶ μὲ τὴν βάρκα τὴν μικρή, τὴν κάτασπρη βαρκούλα ποῦ τὸ δικό σου ὄνομα τῆς εἶχα δώσει τότε: Θυμᾶσαι, ποῦ μαζεύαμε κλωνάρια ἀπὸ πεῦκα νὰ πᾶμε τῆς μητέρας μας νὰ βάλῃ στ' ἀνθογυάλι, στὸ ἀνθογυάλι, ποῦσπασε τὴν μαύρη ἐκείνη νύχτα, ποῦ σ' ἔχασα ἀπ' τὸ πλάϊ μου;

Καθόμαστε κοντὰ-κοντὰ στὴν ὤμορφη τὴν λίμνη δίπλα στὴν ρίζα τὴν χονδρή, στὴν ρίζα ἑνὸς πεύκου, ποῦ στὸν κορμό του γράψαμε κ' οἱ δυὸ τὰ ὀνόματά μας. Μάζευες φοῦντες δροσερὲς ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ πεύκου κι' ἀλυσσιδοῦλες ἔφτιανες κι' 'γὼ τρελλὸς γελοῦσα ἀπὸ ἀγάπη καὶ χαρά.

Θυμᾶσαι τὸ ἀρνάκι, ποῦ ἀπ' τὸ κοπάδι ἔφυγε, ποῦταν ἐκεῖ κοντά μας, κ' ἦρθε κοντὰ στὰ πόδια νὰ τὸ χαϊδολογήσῃς.

Ἐβάσταγες τὸ χέρι μου κ' ἔγερνες τὸ κεφάλι στὰ στήθεια μου μὲ ἔρωτα, μὲ πόθο, μὲ λαχτάρα καὶ μὲ γλυκειὰ-γλυκειὰ χαρά.

Δὲν ἦσουν πειὰ ἡ ὀρφανή, δὲν ἦσουν πειὰ ἡ ζητιάνα, ἦσουν μιὰ κόρη ζηλευτή, μιὰ κόρη ξενοιασμένη, ποῦ ζοῦσες κ' ἐχαιρόσουνα κοντὰ σὲ μιὰν ἀγάπη, ποῦ ὁ ἥλιος τὴν ἐφώτιζε, ὁ ἥλιος τ' οὐρανοῦ μας καὶ ἡ δροσιὰ καὶ τὰ πουλιὰ γλυκὰ τὴν ὡμορφαίναν.

Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν στιγμή, ποῦ σμίγαμε τὰ χείλη τὸ σήμαντρο, ποῦ ἐκτύπησε τῆς ἄσπρης ἐκκλησοῦλας, στὴν χώρα γιὰ νὰ δώσῃ τὸ θλιβερὸ τὸ μήνυμα κάποιου φτωχοῦ ἀνθρώπου, ποῦ πέθανε ἐκεῖ κοντά;

Θυμᾶσαι τὴν πικράδα, ποῦ σοῦ γεννῆσαν στὴν καρδιὰ οἱ θλιβεροὶ οἱ ἦχοι τοῦ κοντινοῦ τοῦ σήμαντρου; Θυμᾶσαι τί μοῦ εἶπες:

— Εἶνε χαρὰ νὰ ἀγαπᾷς χαρὰ καὶ νὰ λατρεύῃς, μὰ εἶνε κόλασι ἄγρια ὁ θάνατος γὰ κόβῃ τὸ νῆμα τῆς ἀγάπης σου. Κ' ἐγὼ θὲ νὰ πεθάνω . . . κ' ἐγὼ κ' ἐσὺ κ' ἡ ἀγάπη μας καὶ τότε τότε τότε;

— Πάλι δική μου θᾶσαι.

3

Τὰ φύλλα πέφτανε στὴν γῆ, σὰν ἄνθρωποι τοῦ πόνου, ποῦ τὴν ζωὴ βαρέθηκαν κι' ἀγκάλιασαν τὸν τάφο.

Ἦταν τὸ πρῶτο δειλινό, τοῦ κρύου φθινοπώρου, ὅπου δὲν τὸ ἐλάτρεψα μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ τὴν θεία ἔκστασι τῶν μυστηρίων τῆς Φύσης. Τὸ δειλινὸ τραγούδαγαν πουλιά, ἀνθοὶ καὶ δένδρα τὸ δειλινὸ τραγούδαγαν κ' ἐκεῖνος π' ἀγαποῦσαν κ' ἐγὼ στὸ πεῦκο καθιστός, στὸ πεῦκο τῆς αὐλῆς μου, ἀρνιόμουνα τὴν πίστι μου, ἀρνιόμουν τὸν Θεό μου καὶ τὴν μητέρα μου ἔσπρωχνα, ποῦ ζήταγε νὰ δώσῃ παρηγοριὰ στὸν πόνο μου.

— Φύγετε ὅλοι ἀπ' ἐμπρὸς ἀπ' τὸν καταραμένο, ποῦ λάτρεψε κι' ἀγάπησε μιὰν ὀρφανὴ ζητιάνα, ποῦ τὴν τρανὴ τὴν πεῖνα ζητοῦσε νὰ χορτάσῃ μὲ δόντια, δόντια Σατανᾶ τρώγοντας τὴν καρδιά μου.

— Παρηγορήσου κ' εἶσαι νειὸς κι' ἀγάπες εἶνε αὐτὲς πειὸ τίμιες, πειὸ ὤμορφες, μὲ θέρμη πειὸ μεγάλη.

— Φύγετε ὅλοι ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν κολασμένο. Τελείωσε πειὰ γιὰ μένανε καὶ ἡ ζωὴ κ' ἡ ἀγάπη, καὶ ὁ Θεὸς τελείωσε, σὰν ἔφυγε ἡ Μαίρη.

Κλαῖγε μητέρα μου κ' ἐσύ, κλαῖγε κ' ἐσὺ τὴν Μαίρη, ποῦ τόσο τὴν ἀγάπησες σὰν νᾶτανε, παιδί σου.

Ἡ Μαίρη ἡ φτωχούλα μας, ἡ ὀρφανὴ ἡ Μαίρη, ἀπόψε βάζει μ' ἄλλονε τοῦ γάμου τὸ στεφάνι. Θέλω νὰ σβύσω τὰ κεριὰ τοῦ γάμου της νὰ σβύσω καὶ τὰ χρυσᾶ στεφάνια της νὰ τὰ ποδοπατήσω, μὰ τρέμουν τὰ ποδάρια μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τρέξω.

— Γιατί γελᾷς; γιατί γελᾷς;— Τρελλάθη, Παναγιά μου.

— Πᾶμε, μητέρα μου, μαζὶ τὴν Μαίρη νὰ φιλήσῃς καὶ νὰ εὐχηθῇς τὰ στέφανα ὅπου φοροῦσε ἀπόψε μιὰν εὐτυχία ἀτελείωτη νὰ φέρουν στὴν ζωή της.

Πᾶμε μαζί, μητέρα μου, νὰ ρίξουμε κουφέτα στὸ πέπλο καὶ στὸ στέφανο, ἡ Μαίρη δὲν μᾶς ἄφησε, ἡ Μαίρη ἡ φτωχούλα μὲ τὰ μεγάλα μάτια της **πάλι δική μου θᾶναι.**

4

Βράδυ φρικτὸ καὶ σκοτεινό. Ἕνα σκυλλὶ οὐρλιάζει κι' ἡ κουκουβάγια κλαίγεται στὸ πεῦκό μας ἀπάνω. Βλέπω σὲ μαῦρο ὄνειρο τὴν Μαίρη πεθαμένη. Μυρια σκουλίκια ἔτρωγαν τ' ἄφρατα της τὰ στήθη καὶ ἕνα φεῖδι ἄγριο μασσοῦσε τὴν καρδιά της.

Πετιέμαι ἀπ' τὸ κρεββάτι μου καὶ τρέχω ἀμέσως ἔξω. Τὸ ἴδιο πάλι σήμαντρο τῆς ἐκκλησιᾶς σημαίνει μὲ θλίψι καὶ μ' ἀπελπισιά.

— Γνωρίζω τὸν ἦχό σου, καταραμένο σήμαντρο. Τὴν Μαίρη πεθαμένη ὅλες ἡ νειὲς θρηνολογοῦν κ' οἱ νειοὶ μοιρολογᾶνε.

Τρέχω τρελλὸς στὸ σπίτι της. Στῆς κάμαρας τὴν μέση νεκρὴ ἡ Μαίρη ἔστεκε στὸ νυφικὸ κρεββάτι.

Γερνῶ τρελλὸς στὸ σῶμά της καὶ τὸ σφιχταγκαλιάζω κι' ὅπως ἐκεῖνο τὸ λαμπρὸ τοῦ Ἰουλιοῦ μεσημέρι, ὅπου κοντὰ στὴν λιμνη μας καὶ δίπλα ἀπὸ τ' ἀρνάκι, δίπλα στῆς πάπιες στῆς λευκὲς καὶ στὰ μεγάλα πεῦκα, ἔτσι καὶ τώρα ἐκεῖ κοντὰ κ' οἱ δυὸ χείλη μὲ χείλη, εἶπα τῆς μαύρης ὀρφανῆς, τῆς νειόνυφης τῆς Μαίρης, μὲ τὰ μεγάλα μάτια της:

— Πάλι δική μου θᾶσαι.

ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ» ΠΡΩΤΟΝ Ἢ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΡΟΣΘΕΤΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑΣ ΣΑΣ

100 ΨΗΦΟΥΣ

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ὑπὸ **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ** 21

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ ὕπνος τῆς Μαργαρίτας καὶ ὁ ὕπνος τοῦ Πέτρου

Ἦταν ἀργά, περασμένες ἡ δέκα, τὴν νύχτα ἐκείνη, ποῦ ἡ Μαργαρίτα ἔγεινε γυναῖκα τοῦ Πέτρου— ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων στὸ Ξενοδοχεῖο.

Θὰ τὴν ἐπερίμενε ἡ κυρὰ Σπύραινα καὶ θ' ἀνησυχοῦσε. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποῦ νύχτα ἀργοῦσε ἔτσι νὰ γυρίσῃ.

Ἐγύριζε μὲ τὰ πόδια. Δὲν ἐπῆρε οὔτε ἁμάξι, οὔτε τράμ. Αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό της ξεκούραστο. Ἔπειτα ἡ βραδυὰ ἦταν ἔτσι μαγευτικὴ καὶ ὁ δρόμος ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ ἀργυρὸ φῶς τοῦ φεγγριοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπεινοῦσε φοβερά, ἔνοιωθε μιὰ περίεργη ὄρεξι. Ὅλα τῆς ἐφαίνοντο σὰν καινούργια, σὰν νὰ ἔζοῦσε σ' ἕνα κόσμο νέο, ποῦ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε. Ἐπέντωνε τὸ στῆθός της κι' ἀνέπνεε βαθειά. Μπροστὰ σὲ μιὰ ταβερνοῦλα ἐσταμάτησε ἀθέλητα. Στὴν πόρτα της ἦταν πρασινάδα καὶ ἀπὸ μέσα ἔβγαινε ἕνα εὔθυμο τραγοῦδι, ποῦ τὸ τραγουδοῦσε βραχνὰ κάποιος μεθυσμένος. Τὸ τραγοῦδι ἔλεγε·

Σὲ περιβόλο μπαίνω
καὶ βλέπω μιὰ μηλιά,
τὰ μῆλα φορτωμένη
καὶ πάνω ἡ κοπελλιά.
Τῆς λέγω «Ἔλα κάτω
νὰ κάνωμ' ἀγκαλιά»,
κ' ἐκείνη μῆλα κόβει
καὶ μὲ πετροβολᾷ.
Κάνω νὰ πιάσω μῆλο,
πιάνω τὸ χέρι της.
Χριστὲ καὶ Παναγιά μου,
νὰ γείνω ταίρι της...

Τὸ παληὸ αὐτὸ εὔθυμο τραγοῦδι τὴν ἐσταμάτησε.

Τὴν εἶδε ὁ ταβερνιάρης καὶ εἶπε

— Ψυχή μου, κόμματος...

Ἐφοροῦσε τὸ ἄσπρο της φόρεμα, ποῦ ἄφηνε νὰ φαίνεται ὁ θαυμάσιος λαιμός της καὶ τὰ μπράτσα της, ἀλλὰ εἶχε βάλη καὶ τὴν ζακέττα της, γιατὶ ἦταν μιὰ αἰσθητὴ ψύχρα.

Ἐπροχωροῦσε καὶ στὸν δρόμο δύο νεαροὶ ξανθῆδες—ὁ ἕνας ἐφοροῦσε μονόκλ — τὴν ἐπῆραν ἀπὸ πίσω καὶ τῆς ἔλεγαν ἡλιθιότητες.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀηδιασμένη ἡ Μαργαρίτα, ἐγύρισε καὶ διηύθυνε κατ' ἐπάνω τους ἄγρια κι' ἀπειλητικὰ τὰ βλέμματά της κ' ἔτσι τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὸ ἄκαρπο κυνηγητό τους.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Ξενοδχεῖο, εὑρῆκε τὴν κυρὰ Σπύραινα πολὺ ἀνήσυχη.

— Ποῦ ἦσουν, παιδί μου;.. Μ' ἔκανες καὶ πάει νὰ μοῦ φύγῃ τὸ μυαλό μου, παιδί μου...

— Μὲ τὸν Πέτρο ἤμουν, ἀπήντησε ἁπλῶς ἡ Μαργαρίτα.

—...Ξέρεις, ἐξακολούθησε ἡ κυρὰ Σπύραινα, ὁ Νῖκος Λαμάρβερας ἔχει ἔλθη τρεῖς φορὲς καὶ σὲ ζητάει.

— Ὁ Νῖκος Λαμάρβερας; τί μὲ θέλει ἐμένα; ἐρώτησε ἡ Μαργαρίτα συνωφρυωμένη.

— Δὲν ξέρω, παιδί μου. Δὲν εἶνε λίγη ὥρα (ποῦ) ἔφυγε. Πήγαινε κ' ἐρχότανε. Μοῦ φάνηκε ἔτσι κίτρινος καὶ ταραγμένος. Μοῦ ἄφησε τὸ μπιλλιέττο του καὶ μοῦ εἶπε πῶς αὔριο τὸ πρωῒ στὰς 9 θὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ.

Κ' ἐπῆρε τὸ μπιλλιέτο ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι τῆς γωνίας καὶ τὸ ἔδωσε τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ Μαργαρίτα, σκεπτική, δαγκάνοντας τὰ χείλη της, ἐπῆρε τὸ μπιλλιέτο στὰ χέρια της. Ἦταν ἕνα πένθιμο, μεγάλου σχήματος μπιλλιέτο, στὸ ὁποῖον ἐδιάβασε· «Ν. Λαμάρβερας, δικηγόρος, Λεωφόρος Πανεπιστημίου ἀριθ..., Ἀθῆναι».

— Τί νὰ μὲ θέλῃ; εἶπε ἡ Μαργαρίτα σκυθρωπή, ἐρωτῶντας τὸν ἑαυτό της.

Κάτι κακὸ εἶχε στὸ μυαλό της καὶ μονομιᾶς τῆς ἐκόπηκε ὅλη ἡ διάθεσις.

— Θὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ, εἶπε στὴν κυρὰ Σπύραινα.

Καὶ ἡ φωνή της ἦταν γεμάτη πένθος καὶ ἀπογοήτευσι.

— Δὲν θὰ φᾷς; ἐρώτησε ἡ κυρὰ Σπύραινα.

— Ὄχι, ἔφαγα ἔξω. Νὰ φᾷς μόνη σου.

Τί περίεργο ἦταν ἐκεῖνο τὸ προαίσθημα ποῦ τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά; Ἦταν ἴσως ἡ περίεργη ἐπίσκεψις τοῦ Λαμάρβερα καὶ τὸ πένθιμο, σοβαρὸ μπιλλιέττο του, ποῦ τῆς ἐγέμιζαν τὴν ψυχὴ ἀλλόκοτες προαισθήσεις;

Ἔπεσε στὸ κρεββάτι της. Ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθηκε ὅλη τὴν νύχτα. Ἔνοιωθε τὰ χέρια της καὶ τὰ πόδια της παγωμένα. Κάτι ἐξωφρενικὲς φαντασίες καὶ ὀπτασίες τὴν ἐβασάνιζαν. Ἐνόμιζε, πῶς βαστάει στὴν ἀγκαλιά της κρύο καὶ πεθαμμένο τὸ κορμὶ τοῦ Πέτρου. Ἔπειτα ἔβλεπε τὸ θυμωμένο πρόσωπο τοῦ πατέρα της, τὸ ἄθῳο προσωπάκι τοῦ ἀδελφοῦ της τοῦ Γιαννάκη, τὸ πρόσωπο τοῦ Νίκου Λαμάρβερα μὲ κόκκινες δαχτυλιὲς στὰ μάγουλα ἀπὸ τὸ σκαμπῆλι τοῦ Πέτρου. Ὕστερα τῆς παρουσιάζετο τὸ μπιλλιέττο τοῦ νεαροῦ δικηγόρου. Μεγάλο μ' ἕνα τεράστιο πένθος καὶ τὰ γράμματα τὰ ἔβλεπε νὰ χορεύουν μέσα σ' ἕνα κοκκινωπὸ φόντο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΔΝΙΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΗΝ

Ἡ μεγαλειτέρα σκοπεύτρια τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀμερικανὶς καὶ μαθήτρια ἑνὸς τῶν Γυμνασίων τῆς Βοστώνης. Εἰς τὴν φωτογραφίαν τὴν βλέπετε ὅταν ἀκόμη ἐλάμβανε μαθήματα σκοπευτικῆς ἀπὸ ἀμερικανὸν ἀξιωματικόν.

ΕΝΑΣ ΑΦΓΑΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΧΜΕΤ ΑΒΔΟΥΛΑΧ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σᾶς προσφέρομεν ἕνα πολὺ χαριτωμένο διήγημα γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἰνδὸν ἀριστοκράτην Ἀχμὲτ Ἀβδουλὰχ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς μὲ πολὺ χιοῦμορ διηγεῖται τί ἔπαθε στὴν Ἀμερικὴ ὁ φρόνιμος καὶ αὐστηρὸς πατέρας του μὲ μιὰν ὥμορφη χήρα, ποὺ χε καστανὰ μαλλιὰ καὶ ὥμορφα μάτια.

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ πατέρα μου ὁμολογῶ, ὅτι μ' ἐτάραξε κάπως. Ἔλεγε·

"Περίμενέ με στὴ Νέαν Ὑόρκη τὴν Δευτέραν. Ἀτμόπλοιον "Ἀφγανιστάν"."

Εἶμαι μουσουλμάνος. Ὁ Ἰσλὰμ, λέγεται ὅτι διδάσκει δύο πράγματα εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του· Τελείαν παραίτησιν εἰς τὴν Μοῖραν καὶ σεβασμὸν εἰς τοὺς γονεῖς. Καὶ ὅμως ὅταν διάβασα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα μοῦ ἐφάνη κάπως. ὅτι αὐταὶ αἱ δύο ἀρεταὶ αἱ μετὰ τόσου κόπου κτηθεῖσαι ἤρχισαν νὰ γλυστροῦν ἀπὸ μέσα μου.

Ὁ πατέρας μου οὐδέποτε πρωτήτερα ἦλθε στὴν Ἀμερικήν. Ἐξεπαιδεύθη ἐν Εὐρώπῃ στὰ παληὰ καλὰ ἐκεῖνα χρόνια, ὅταν ἦτο ἀκόμη μόδα εἰς τοὺς Ἀφγάνας πρίγκηπας καὶ τοὺς Ἰνδοὺς Ραγιὰ νὰ σπουδάζουν καὶ νὰ γωρίζουν τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς φιλολογίας τοῦ Σπένσερ καὶ τοῦ Κόντ καὶ νὰ προτιμοῦν τὰς τελευταίας φιλοσοφικὰς παραδοξολογίας Γερμανοῦ τινος καθηγητοῦ ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ πραγματικὴν σοφίαν τῶν Βέδα καὶ τῶν Ἰνδῶν φιλοσόφων.

Τὸ Λονδῖνον δηλαδὴ τοῦ Γλάδστωνος καὶ τοῦ Δισραέλι, τὸ Παρίσι τῆς Κόρα Πέρλ, τῆς Κας Παιβὰ καὶ τῆς Μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου. Ἐγὼ ὅμως ὀφείλω εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν σοφίαν μου. Καὶ μοῦ ἄρεσε ἡ Ἀμερική. Μοῦ ἄρεσε καὶ ἡ κίνησίς της καὶ ἡ γρηγοράδα της. Ἰδίως ἡ γρηγοράδα. Ἔπειτα μοῦ ἄρεσε καὶ Ἐκείνη. Ἰδοὺ γιατὶ τὸ τηλεγράφημα μ' ἔκαμε νευρικόν. Γιατί, χωρὶς ἄλλο, ὁ πατέρας μου θὰ μὲ κορόϊδεοε σχετικῶς μὲ τὸ αἴσθημά μου πρὸς Ἐκείνην. Καὶ τότε θἄχανα τὴν ὑπομονήν μου καὶ θὰ παρεφερόμην ἴσως. Ὅλοι οἱ νεαροὶ Ἀνατολῖται παραφέρονται.

Στὸ τέλος ὅμως ἀπεφάσισα νὰ μὴ παραφερθῶ. Καθόλου. Γιατὶ ὁ πατέρας μου "στέλλει" γρήγωρα, ἄφθονα καὶ τακτικά. Ἐπίσης ἐνίοτε στέλλει καὶ ὅταν δὲν περμένω ἢ ὅταν τοῦ ζητήσω πέραν τοῦ τακτικοῦ μου εἰσοδήματος.

Ὁ κ. Ἀχμὲτ Ἀβδουλὰχ
Ἡγεμὼν τοῦ Ἰδδρισυὲ ἐλ-Δουρὰνι.

Εἰς τὸ Ἀφγανιστὰν εἶνε πρόεδρος μεγάλου συνδικάτου ἢ μᾶλλον εἶνε αὐτὸς ὅλο τὸ συνδικάτον. Ἐκτὸς ὅμως τούτου ἐσυλλογίσθην καὶ Ἐκείνην καὶ ἔλαβα τέτοιαν ἀπόφασι. "Ἐκείνη" ἦτο χήρα. Ἦτο μεγαλειτέρα μου. Διάφοροι φίλοι μου μοῦ εἶπαν νὰ προσέξω, μὲ προειδοποίησαν. Τὰ μαλλιά της ἦσαν ἐπικίνδυνα. Μοῦ περνοῦσε ἡ ἰδέα νὰ τὴν νυμφευθῶ—ὄχι πάντοτε ὅμως. Ἔλαμπε μέσα στὸν καλὸ κόσμο. Ἔλαμπε σὰν τὸν πλανήτη Χίζρ. Τὴν ἴδια λάμψι εἶχον καὶ αἱ ἀδελφαί της.

Τὴν ἴδια καὶ ὅλη της ἡ οἰκογένεια.

Ἀληθινὰ ἀποτελοῦσαν ἕναν θαυμάσιον ἀστερισμόν. Ἐκείνη μετεχειρίζετο πούδρα ἐλαφρὰ χρωματισμένη ποὺ ἐμύριζε σὰν τὰ κόκκινα τῆς Γιαμαίκας γιασεμιά. Τὰ μαλλιά της ἦσαν καστανά.

Μοῦ ἄρεσε τὸ σπίτι της. Ὀνειροπολοῦσα νὰ ζήσω κεῖ μέσα καμμιὰ μέρα.

Τὸ δεύτερο πάτωμα ἦτο μαγευτικό. Συνεδύαζε τὴ γλύκα τῆς φλωρεντινῆς ἀρχοντιᾶς καὶ τῆς ἀμερικανικῆς, σημερινῆς ἀνέσεως. Ἔλεγα μέσα μου, ὅτι τὸ δεύτερο πάτωμα θὰ ἦτο πολὺ κατάλληλο διὰ τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά μου μετὰ τὸν... ναὶ μετὰ... μετὰ τὸν γάμον μας...

⁂

Ὁ πρῶτος χορὸς τῆς "σαιζὸν" ἐδίδετο δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ πατρός μου. "Ἐκείνη" τὸν ἔδιδε.

Ὁ πατέρας μου ἦρθε στὸ χορὸ μαζί μου. Τοῦ εἶπα ὅτι ἐδίδετο πρὸς τιμήν αὐτοῦ. Εἶπα ψέμματα. (Ἐσπούδασα τὴν τέχνην τοῦ ψεύδους στὸ Κασμίρ—πατρίδα τῆς ἀπάτης). Δὲν πιστεύω ὅμως ὁ πατέρας μου νὰ μὲ ἐπίστευσε. (Καὶ αὐτὸς, λησμόνησα νὰ προσθέσω, εἶχεν ἐπίσης σπουδάσει στὸ Κασμίρ).

Φυσικὰ ἐχόρευσα μὲ "Ἐκείνην"—τὴν οἰκοδέσποιναν. Χόρευε ὥμορφα. Ὁ ρυθμὸς τοῦ μικροκαμωμένου της κορμιοῦ σοῦ θ μιζε μελαγχολικὰ τραγούδια τοῦ παληοῦ καιροῦ, μὲ κιθάρα, κάτω ἀπὸ παράθυρα, τὸ βράδυ... Καθὼς χορεύαμε μαζὶ τὸ νέο ταγκό, ἔκανα μὲ τὸ νοῦ μου ποιήματα γι' αὐτήν. Εἶμαι κι' ἐγὼ ποιητής. Ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει ἕνα ποίημα·

Τὰ πόδια σου εἶνε σὰν δίδυμοι ἀνθοὶ, ποὺ τοὺς πῆραν καὶ τοὺς πᾶνε οἱ ἄνεμοι τοῦ πόθου.

Ὁ λαιμός σου εἶνε ὁ μαλακὸς, ὁ βελουδένιος ὁ λαιμὸς τοῦ πουλιοῦ κόκίλα—κ.τ.λ.

Ἂς εἶνε—τέλος πάντων. Ὁ χορὸς ἐτελείωσε. Ἐπέστρεψα κοντὰ στὸν πατέρα μου, ποὺ μᾶς παρακολούθει μὲ τὴν μυκτηρίζουσαν ἔκφρασιν δυσηρεστημένου Βούδδα.

— Σὲ εἶδα ποὺ χόρευες, μοῦ λέγει.

— Δὲ χορεύω ἄσχημα—τί λές;

Ὁ πατέρας μου ἄναψεν ἕνα σιγαρέττο καὶ ἔπειτα μοῦ λέγει·

— Ὅταν ἤκουνα στὴν ἡλικία σου ἐκατοικοῦσα στὴν Καβούλ. Δὲν ἐχόρευα ἐγὼ μὲ γυναῖκες. Ἔκανα τὴς γυναῖκες καὶ χορεύκνε γιὰ μένα. Καὶ τὴς ἐπλήρωνα ἐννοεῖται. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἤταν κι' ἕνα κοριτσάκι ἀπὸ τὸ Νώτ· τὴν ἔλεγαν Χαΐζρὰν καὶ μοῦ τὴν εἶχε στείλει ὁ ἐξάδελφός μου ὡς δῶρον τὸ Ραμαζάνι.

Αὐτὴ ἡ συνομιλία δὲ μ' ἄρεσε. Γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα ἔδειξα πρὸς τὸν κόσμο καὶ λέγω·

—Αὐτός ἐκεῖ πέρα, πατέρα, εἶνε ποῦ ἐκέρδισε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, σὲ μιὰ βδομάδα μέσα καὶ ὁ κοντὸς ἐκεῖνος νέος ποῦ κουβεντιάζει μαζί του εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔκαμε τόσο "φουρόρε" στὸ Νιοῦπορτ (τὸ κέντρον τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας). Ξέρεις ἔδωσε ἕνα γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τραπεζαρία μετεβλήθη εἰς ἐξοχὴν καὶ οἱ προσκεκλημένοι μετεμορφώθησαν εἰς κατοικίδια ζῷα...

Ὁ πατέρας μου μὲ διέκοψε. Ἡ πατρίδα μου εἶνε ἀλλόκοτη. βάρβαρος χώρα ἀκόμα. Ἐκεῖ ἐπιτρέπεται, ξέρετε, εἰς τοὺς γέρους νὰ διακόπτουν τοὺς νέους.

— Ὅταν ἤκουν στὴν ἡλικία σου, μοῦ λέγει· δὲν ἐσκότιζα τὸ κεφάλι μου γιὰ ἐπιχειρήσεις καὶ χρήματα. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν ἀφίναμε εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τραπεζίτας καὶ εἰς τοὺς Ἀρμενίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἦλθε πλησίον μας καὶ μᾶς διέκοψε. Ἦταν πολὺ ὥμορφη, ὅπως σᾶς ἐξήγησα παραπάνω. Ἐχαμογέλασε στὶν πατέρα μου... καὶ—ὦ! οὐρανοὶ;—ὁ πατέρας μου τῆς χαμογέλασε μὲ μεγαλειτέραν περιποιητικότητα.

Ὁ γέρος ἐστράφη πρὸς ἐμέ·

— Μιὰ φορὰ, ποὺ εἶμαι εἰς ξένην χώραν πρέπει νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰ ἔθιμά της. Θὰ χορεύσω μαζί της.

Ἐχόρευσε μαζί της ὅλους τοὺς χορούς, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἑσπερίδος!!

Ἐπίσης ἔπιε μαζί της καὶ ἀπηγορευμένα ποτά. Καὶ πολλὰ μάλιστα.

Ὅταν πήγαμε στὸ ξενοδοχεῖο βρῆκα μεγάλες δυσκολίες διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ κατακλιθῇ. Ἐγλιαροῦσε κι' ἔλεγε γιὰ χοροὺς καὶ γιὰ ἀπηγορευμένα ποτά. Ἐπίσης ἔλεγε ὅτι ἕνας καθὼς πρέπει Ἰνδὸς κύριος ὀφείλει νὰ συμμορφοῦται μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται.

— Μάλιστα, μοῦ κάνει· αὐτὸ εἶνε δίκαιον καὶ σωστό. Ὁ Λαβίδ τὸ παραδέχεται. Καὶ ὁ μέγας σοφὸς ὁ Μωάμεθ ἐλ-Δαρμίν συνιστᾷ νὰ πίνωμεν ἀπηγορευμένα ποτὰ εἰς ξένας χώρας. Πὲς στὸ γκαρσὸν νὰ μὲ ξυπνήσῃ ἐνωρίς. Ἡ κυρία μὲ τὰ καστανὰ μαλλιὰ μ' ἐπροσκάλεσε εἰς γεῦμα γι' αὔριο.

⁂

Τὸ πρωί, καθὼς ἐτρώγαμε τὸ πρόγευμα, ὁ πατέρας μου μ' ἐρώτησε·

— Πές μου, παιδί μου. Ἐσὺ ξέρεις ἐτούτη τὴ μεγάλη χώρα καὶ τὰ παράξενα ἔθιμά της. Προκειμένου νὰ γράψω ἕνα γραμματάκι σὲ μιὰ καστανὴ ὥμορφη κυρία, τί εἶνε προτιμώτερον νὰ μεταχειρισθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιστολῆς μου· τὴν ἀφγανιστικὴν ἔκφρασιν «Ζωὴ τῆς ζωῆς μου» ἢ τὴν τοῦ Πουχτοῦ "Γλυκειά μου ἐλπίδα;" Πές μου....

Η ΩΜΟΡΦΗ ΛΟΝΔΙΝΕΖΑ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ

Ἡ χαριτωμένη ἠθοποιὸς μίς Γκέρτυ Μίλλαρ, ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Μπρίκ—ἀ—Μπράκ», ποὺ παίζεται εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λονδίνου Πάλας κάθε βράδυ καὶ ὁ σύντροφός της ἐπὶ σκηνῆς Μπίλλ—ὁ ὁποῖος ὅμως βλέπετε εἶνε σκύλος. Τὸ τραγούδι, ὁ χορὸς καὶ ἡ ὡραιότης τῆς μίς Γκέρτυ εἶνε τέτοια, ποὺ ὅλοι οἱ Λονδινέζοι ζηλεύουν τὸν καλότυχον Μπίλλ.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ ἀπόγευμα, οἱ ψῆφοι οἱ σταλλέντες πρὸς τὰ γραφεῖά μας δίδουν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα.

Ἀττικῆς

Ἰωσὴφ Πρίστερσον ψήφους 5651
«Ἀκάκιος Κύκλαμος» » 1326
Γεώργιος Γκοτζογιάννης ψήφους 911
Μιχαὴλ Δ. Καλφαγιάννης » 238
Σύλλογος Ἀθηνᾶ » 200
Δημ. Κόκκινος » 50
Κωστ. Βλάχος » 112
Ἐμμαν. Γ. Καρελας » 25

Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος

Ἀνδρέας Ἀντύπας » 563
Βασίλ. Σ. Κουβέλης » 2428
«Χιονοσκεπασμένο Ἐλατάκι» » 420
Α. Βενετσανόπουλος » 179
«Ἑρμῆς» » 157
Πατρινὸς Γυμνασιόπαις » ; ; ;
Π. Ριζόπουλος » 150
Χρῆστος Ἀντύπας » 109
Νῖκος Φραγκονικολόπουλος » 90
Ἰωάννης Α. Μαλλᾶς » 72
Ἀθαν. Σαμπασᾶκος » 130
Θᾶνος Θ. Ζάρκος » 50
Τηλέμαχος Γερ. Καββαδίας » 10

Ἀρκαδίας

Θᾶνος Θανοῦκος ψήφους 1830
Β. Ἀναστόπουλος » 890
Ι. Γ. Τράκας » 185
Χρῆστος Γιαννόπουλος » 40
Κ. Χαραμῆς » 25

Μεσσηνίας

Παναγ. Σύρμας » 881
Γεώργιος Λοῦμος » 350
Βενετσᾶνος Χαίνης » 578
Κώστ. Β. Χανίδης » 760
Φιλοποίμην Μαντόπουλος » 535
Ἰωάννης Γ. Πλεμμένος » 400
Γεώργ. Αὐρηλιανὸς » 400
«Τρελλὸ Κυπαρισσιωτάκι» » 120
Ἄγγ. Ν. Παπαθεοδωρόπουλος » 87
Ἰωάννης Καριζώνης » 26
Νικόλ. Μέντης » 23
Π. Σαρατσιώτης » 22
Π. Χαραλαμπόπουλος » 166
Γεώργ. Α. Δημόπουλος » 11
Νικ. Ματσοῦκας » 12

Ἀργολιδοκορινθίας

Μάνος Οἰκονόμου ψήφους 604
Κωνστ. Χρ. Παπαϊωάννου » 1546
«Β ρων» » 500
Παναγ. Βλάσσης ψήφους 500
Εὐθύμιος Ι. Σμυρνιωτάκης » 400
Ἄγγ. Ν. Κίννας » 293
Πᾶνος Διγενῆς » 165
Παναγ. Μονήφορος » 84
Δέσποινα Σ. Οἰκονόμου » 100
Δώρης Ἄγγελος » 63
Παναγ. Βλάσσης » 15
Νικόλ. Μιχαλᾶκος » 6
Ἀθαν. Λ. Μαραγκὸς » 109

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος

Ἀλ. Πηλίδης ψήφους 985
Ἀθαν. Στεργίου » 882
Ν. Β. Τσακαλάκης » 500
«Ποιητικὴ Ρέμβη» » 250
Ἀντών. Σαπερόπουλος » 62
Ανὶς Λευκὴ » 55
Ἠλίας Πλατώνης » 11

Τρικκάλων

Δημ. Πλαστήρας » 1580
«Μόλτκε» » 2031
Νικόλαος Τζαβέλας » 315
Φώτιος Κελεπούρης ψήφους 478
Ἀθαν. Πασιαλῆς » 370
Γεώργ. Ἀναγνώστης » 126
Σπῦρος Χ. Μαράβας » 63
Βάγγος Πατβανᾶς » 10
Δνὶς Ἀλκ. Χατζῆ-γώγου » 118
Ἀθαν. Σαμαρᾶς » 160
Κωλέτσος Ἀχιλλεὺς » 10

Λαρίσσης

Ἠλίας Βελώνης ψήφους 1822
«Πάλλουσα Καρδία» » 2930
Ἀπόστολος Γρεβενίτης » 300
Μιχαὴλ Δ. Παπαζήσης » 140
Ἀλέξ. Κουτνατζῆς » 430
Γρηγ. Σκαβέντζος » 101
Δημ. Καραγιάννης » 630
Γεώργιος Καρδαρᾶς » 176
Ἡρακλῆς Φάσακας » 95
Ἀθαν. Πιπινόπουλος » 25
«Μικρὸς Ντζέντελμαν» » 14
Γεώργ. Ζαρλᾶς » 7
Ἀπόστ. Τσοῦτσος » 2
Ζουβ. Ἀστυνομικὸς » 20

Εὐβοίας

Ἀλέξ. Κ. Χριστοφίλης » 486
«Διγενῆς Ἀκρίτας» » 248
Θεμιστ. Μ. Φωτίου » 111

Αἰτωλοακαρνανίας

Δ. Δ. Παλιούρας » 445
«Ὠψικόρυφος Δρῦς» » 127
Ἀθαν. Τσίντζος » 613
Κ. Ν. Ρήγας ψήφους 420
Ἰωαν. Σιδέρης » 152
Σπῦρος Ἀργείτης » 48
Παναγ. Ζῶτος » 13

Λακωνίας

Γεώργιος Γκίτσος » 600
Ἀριστείδης Πουλαντζᾶς » 250
Θωμᾶς Β. Θωμᾶκος » 141
Λεωνίδας Λιακᾶκος » 46
Ταϋγέτη Μανιατοπούλου » 4

Κερκύρας

Ἐλευθ. Παπαγεωργακόπουλος » 1290
«Μοῦγκα» » 510
Παναγ. Δαπέργολας » 500
Μαρκήσιος Καρέτας » 1290
Κλέος Φοῖσβος » 1000
«Πεντάμορφη κόρη» » 226
Σπυρ. Μαρτίνης » 80
Εὐκίσθητος Νέος » 152

Κεφαλληνίας

Χαρ. Π. Συνοδινὸς » 515
Θεοχ. Μορφέσης » 450
Ἀναστ. Θεοδοσᾶτος » 312
Γ. Π. Μαρούλης » 35
Γ. Μαρκέτος » 85
«Τρελλὸς Κεφαλλωνίτης» » 270
Ἄλκις Χρυσοφύλλης » 5

Ζακύνθου

Διονύσ. Ἀβούρης » 820
Ἀντ. Ρῖκος » 708
Ὄθων Ματαράγκας » 767
Εὐσ τάθιος Λοΐζος » 16
«Ἐρωτευμένη Νεᾶνις» » 125
Ὁλόξανθη Νεράϊδα » 51

Θεσσαλονίκης

Σάββας Παυλίδης » 708
Γ. Μπερδανόπουλος » 220
Ἰωάν. Δεληγιάννης » 500
Αχζ. Ζέγας » 190
Ἰωάνν. Στουγιαννάκης » 167
Νικόλ. Κανάκης » 88
Ἀντών. Ἀκτσελῆς » 48

Καβάλλας

«Θρᾷξ» » 699

Πρεβέζης

Γεώργ. Θ. Κατηνιώτης » 935
Δημ. Ἀλέπαντος » 355
Εὐάγγ. Βεριτσης » 13
Ἰωάνν. Δ. Μανόπουλος » 5

Χανίων

Ἀπόστολος Ἀποστολᾶκος » 1141

Ἡρακλείου

Ἰωάν. Μενδάκης » 188
«Παγωμένη Καρδιὰ» » 40

Ἰωαννίνων

Ἰωάνν. Χατζημπῖρος » 360
Νικόλ. Δαλαμάγκας » 300
Βίκτωρ Νιγρὶν » 176
Μάρκος Παπαζήσης » 6
Δημήτρ. Βατακάτσης » 2

Κοζάνης

Ε. Δάφας » 35
Δημ. Α. Χασάπης » 29
Ζήνων Ἀραμπατζῆς » 65

Ἄρτης

Γερμανικὸν ὑποβρύχιον » 25

Σάμου

Πᾶνος Σοφούλης » 1150
Σπῦρος Κωνσταντᾶς » 1550
Ἰωάνν. Γεωργιάδης » 750
Ἑταιρία Πανᾶ Στεφανίδου » 105
Βασίλ. Γιαννόπουλος » 2

Κυκλάδων

Θεόδωρος Τίγκας » 50
Ὀρφανὴ τῆς Τήνου » 112
Εὐάγγελος Τσεπεδάκης » 325
Ἐλευθ. Βατίμπελλας » 257

Λέσβου

«Ἥρως τοῦ Κιλκίς» » 280
Β. Παραδέλλης » 48

Εἰς τὸν Στόλον

«Ἀήττητος Ψαρρῶν» » 3504
Ἑκατόγχειρος » 3719
«Μπαρουτοκαπνισμένο Διοπάκι» » 880
«Διαβολεμένο τραῖνο» » 12

Μυτιλήνης

Ἀπόστ. Γοῦτος » 242
Μιχαὴλ Πολυχρόνης » 200

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς ὅλους τοὺς ἀντιπροσώπους μας στέλλωνται ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος Κάρτες ἀντιπροσωπείας.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ!

Ἀποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλατέ μας τὸ κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς», Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς», εἰς τὸν νομὸν

____

τὸν κ. ________________

____

(Διεύθυνσις ψηφιζομένου)

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κυρίους, κυρίους,

— Δαφνηφόρον Οἰακιστήν. Διαγωνισμὸς ἐξακολουθεῖ.

— Π. Α. Βλάσσην, Κάρυνθον. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν πότε. Ὡς τόσον ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀγοράζετε

— Ὀθ. Ματαράγκαν, Ζάκυνθον. Διήγημα δὲν ἐλήφθη. Ψῆφοι προσετέθησαν. Γράφετε καθαρώτερα.

— Η Χ. Βελώνην, Λάρισσαν. Οἱ ψῆφοι γενικῶς εἶναι σωστοί. Ἀποστείλατέ μας ἡμεροδείκτην σας.

— Ἑκατόγχειρα, Ναύσταθμον. Παρακαλεῖσθε νὰ ἀποστέλλετε ψήφους μόνον εἰς τὸ ψευδώνυμόν σας διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη εἰς τὸ ἑξῆς.

— Ἐκ μέρους τοῦ «Συλλόγου τῶν Τρελλῶν» ἐκ Κερκύρας, Χαρίζονται εἰς τὸν «Κλέος Φοῖσβος» 1000 ψῆφοι.

— Α. Χ. Βλασσόπουλον, Καλάμας. Ὁ Χ.

— Δ. Μεταξᾶν, Ἀργοστόλιον. Ἐλήφθησαν. Προσετέθησαν.

— Κωνστ. Μωραΐτην. Ἐλήφθησαν, προσετέθησαν.

— Ι. Β. Εὐξεινόπουλον, Ἐλήφθησαν. Ψήφους δὲν παραχωροῦμεν περισσοτέρους τῆς τιμῆς των. Καὶ εἰς τοὺς δευτέρους τόμους τῆς «Κυριακῆ» θὰ δίδωνται 100 ψῆφοι.

— Π. Ι. Π. Πύργον. Τοὺς ψήφους σας ὅλους τοὺς ἐδημοσιεύσαμεν.

— «Βύρων» Ναύπλιον. Ἐλήφθησαν. Ἐδημοσιεύθησαν.

— Ὁ Τζανῆς Φιονίστας ἐκ τοῦ θωρ. «Λῆμνος» χαρίζει πρὸς τὸν «Ἑκατόγχειρα» 824 ψήφους.

— «Χιονοσκεπασμένο Ἐλατάκι τοῦ Χελμοῦ». Νὰ μᾶς ξαναγράψετε διότι ἡ ἐπιστολή σας περέπεσε.

— «Καλλιτέχνη Ἀνάπλι». Ἐγγράφων συνδρομητὰς καὶ ἀποστέλλων τὸ ἀντίτιμον.

— Δὲν «Νιτοὺς», Ἐνταῦθα. Ἔχετε 1100 ψήφους. Πρέπει νὰ μᾶς πῆτε πῶς θέλετε νὰ τοὺς διαθέσετε, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον μερικῶν νομῶν ἡ ψηφοφορία κλείνει.

— Ε. Παπαγεωργακόπουλον. Κέρκυραν. Ἕνεκα μεγάλης ὕλης δὲν ἐδημοσιεύθη. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον. Ἀποστείλλατε ἀκόμη δραχμὴν μίαν καὶ λεπτὰ τεσσαράκοντα (1,40)

— Ὀρέστην, Λάρισσαν. Ἐλήφθη.

— Ἀλεξ. Γ. Κουτνατζῆν, Βόλον. Λᾶθος, ἐδιορθώθη.

— Γ. Μαρονίτην καὶ Ν. Βουλβαρακίδην, Βόλον. Ἐλήφθησαν, ἐδημοσιεύθησαν.

— Κωνστ. Βασιλᾶκον. Ξυλόκαστρον. Οἱ 15 ψῆφοι προσετέθησαν. Γράψατέ μας ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ διαθέσητε τοὺς 100.

— Εἰς ἕνα ἐκ Λαρίσσης παραπονοῦμενον διὰ τοὺς ψήφους μᾶς ἔστειλεν κάρταν ἀνυπόγραφον ἂς μᾶς γράψῃ ἐκ δευτέρου.

— Π. Μ. Λάρισσαν. Τοιούτου εἴδους δημοσιεύσεις δὲν καταχωροῦνται.

— Δ. Π. Τρίκκαλα. Ἐλήφθησαν.

— «Ὁλόξανθη Νεράϊδα» Ζάκυνθον. Ἐξακολουθεῖτε. Ἔχομεν καιρόν.

— «Ἀξιέραστος δεσποινίς» δωρεῖται 26 ψήφους τῷ κ. Β. Χαΐνη.

— Ὁ Π. Κόνιαρης δωρεῖται 100 ψήφους εἰς τὸν Β. Χαΐνην.

— Κ. Τσακαλᾶκον, Βέρροια. Πρέπει νὰ προκαταβάλετε.

Ὠρβουὰρ καὶ καλὴν διασκέδασιν.

Εἰς ὅσους δὲν ἀπαντήσαμεν, εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Ὁ Ταχυδρόμος σας

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

— Ἀναγνῶσται τῆς «Κυριακῆς» Ἄλτ! Ψηφίσατε ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Νομοῦ Θεσσαλονίκης τὸν Ἰωάννην Δεληγιάννην.

— Πρὸς τὸν ἀγαπητὸν Κιάγκον Ἀμπαζᾶκον.

Γειά σου Ἀμπαζάκο ποιητή, φιλόσοφε τῆς Μάνης)
Ποῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδειξες τὰ ἆθλα ποῦ κάνεις)
Μὲ τὸ μπαρουτοκάπνισμα προσέλκυσε τὸν κόσμον)
Καὶ τὴν φιλοσοφίαν σου ἀνύψωσε ὡς τόσον
Ποῦ σὲ θαυμάζουν Ἥρωες μὲ Ἑλληνικὰ στοιχεῖα)
Εἶσαι παιδὶ τῆς Λεβεντιᾶς σπέρμα τῆς Λακωνίας.)

Δεσποινίδες,

— Θέλετε νὰ μάθετε ὅ,τι ἀγνοεῖτε; ἐρωτήσατε τὸν Ἀντώνιον Ἰατρίδην διὰ δελταρίου ἐγκλείστου. Ἐμπρός.

— Προσφέρω ψήφους εἰς τὸν Εὐάγγελον Τσωπαπαδάκην τοῦ νομοῦ Κυκλάδων. Ἐνεργῶ δραστηρίως Ἰσθμία.

***

Κωνσταντῖνον Ἀρβανιτόπουλον καὶ Βασίλειον Ἐργάζογλου.

Οὐδέποτε καὶ ἐγὼ θὰ λησμονήσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἥτις καὶ εἰς ἐμὲ ἄφησεν τὰς αὐτὰς μὲ ὑμᾶς ἀναμνήσεις. Προσεχῶς ἀναμείνατε ἐπιστολήν μου.

Ὑπερευχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφίσαντάς με καὶ ἰδιαιτέρως τὸν ἀγαπητόν μοι «Φρουρὸν τοῦ Νέστου»

«Πάλλουσα Καρδία» Λάρισα.

Καὶ ἐδῶ μιὰ ματιὰ ἀνταλλάκται καὶ ἀνταλλάκτριαι

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάσσουν κάρτ ποστὰλ μὲ νέους καὶ νέας σοβαροῦ χαρακτῆρος πανταχόθεν.

Προτιμῶμεν ζεύγη μὰτ καὶ καλλονάς. Διεύθυνσις «Ρόδον τῆς Ἀγάπης» καὶ «Ἡρωϊκὴ Σερβία» Πόστ ρεστὰντ Ναύπλιον. Ἀπαντήσατε ταχέως.

Ἀνταλλάσσω κάρτ ποστὰλ καὶ ἐπιστολὰς ἐπὶ παντὸς θέματος καὶ οἱουδήποτε ζητήματος. Προτιμῶ δεσποινίδας. Εἰς ψευδώνυμα δὲν ἀπαντῶ.

Γεώργιος Ξένος Πόστ Ρεστάντ—Φισκάρδο.

Ἄλτ, Προσοχή

Εἰσερχώμεθα ἐκ δευτέρου εἰς τὸ ἀνθοστόλιστον σαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς μας «Κυριακῆς». Ἐπιθυμοῦμε ν' ἀνταλλάξωμεν κάρτ ποστὰλ πανταχόθεν μὲ νέους καὶ νέας. Προτιμῶμεν Μάττ, καλλονὰς καὶ ζεύγη. Διεύθυνσις «Ρόδον τῆς Ἀγάπης» καὶ «Ἡρωϊκὴ Σερβία» πόστ ρεστάντ Ναύπλιον. Ἀπαντήσατε ταχέως.

Ἀνταλλάκται, Ἀνταλλάκτριαι. Ἐπιθυμεῖτε τὴν διάδοσιν τῆς «Κυριακῆς» ψηφίσατε ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον Ζακύνθου τὸν ΑΝΤΩΝΙΟΝ Κ. ΡΙΚΟΝ

Λαρισσαῖοι ΠΡΟΣΟΧΗ

Ψηφίσατε τὴν θριαμβεύσασαν ΠΑΛΛΟΥΣΑΝ ΚΑΡΔΙΑΝ

«Ἄδωνις» Λάρισσα.

Προσφέρω ψήφους 122 εἰς τὸν Εὐάγ. Τσεπαπαδάκην τοῦ νομοῦ Κυκλάδων.

Γεώργιος Τσιτσικλῆς

***

Ὁμοίως προσφέρει ὁ Σ. Δ. ψήφους 65 ἐνεργῶν δραστηρίως Σῦρος.

ΠΑΡΚΤΩΝ. Ἐκθέτω ὑποψηφιότητα εἰς ΛΕΣΒΟΝ.

Ψηφίσατέ με. Ὁ ἀποστέλλων ἢ ἀποστέλλουσα περισσοτέρους ψήφους μέχρι τέλους τῆς ψηφοφορίας θὰ ἔχῃ ὡραῖον ΑΛΜΠΟΥΜ. Ζητῶ γνωριμίαν μὲ ὅλους τοὺς φίλους τῆς «Κυριακῆς».

ΝΗΣΟΣ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ

Μυτιλήνη

***

«Ἀήττητον Ψαρῶν»

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐκ βάθους καρδίας δι' εὐχάς σου.

Σπυρίδων Καροῦσος

ΤΡΕΞΑΤΕ ΤΡΕΞΑΤΕ

Ἱδρύεται Σύλλογος ἐν Μεσσήνῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ὁ Βύρων» σκοπὸν ἔχοντος εὐρυτέραν διάδοσιν Περιοδικοῦ «Κυριακή».

1) Διαγωνισμὸς φωνηεντόλιτον Ζ. τ. Β. ρ. ν

2) Ὅσοι μῦς ἧς ete ρώμη ποιεῖ σῦς. Λύσεις μέχρι 31 Μαρτίου συνοδευόμεναι μετὰ δεκαλέπτου.

Βραβεῖα 1ον Δρχ. 10, 2ον) Δρχ. 5, 3ον) Τόμον Ἰουλίου Βέρν, 4ον) Τρίμηνον συνδρομὴν «Κυριακῆς», 5—10 λαχεῖον Στόλου.

Ζητοῦνται δραστήριοι—αι ἀντιπρόσωποι Ζητήσατε καταστατικόν. Λαχεῖα Συλλόγου 25 λεπτά. Κλήρωσις 31 Μαρτίου. Κέρδη Αον Δρχ. 25, Βον 20, Γον 15.

Ἀναμείνατε ἐκπλήξεις. Βραβεῖα πραγματικά.

Ἀποτανθῆτε (Σύλλογον ὁ Βύρων)

Σ Μεσσήνην

Ταμίας Σέλλευ — ὁ Πρόεδρος Β. Χόενβεργ

Π Γραμματεὺς Κάνιγγ.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Πληγωμένο θαλασσοποῦλι» θωρηκτὸν «Ψαρρὰ» Πόρος.

«Κλέος Φοῖσβος» Κέρκυρα.

«Μαρκήσιος Καρέτας» Κέρκυρα.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΥΠΗΡΞΑΝ ΠΟΤΕ;

Διὰ νὰ εὕρῃ κανεὶς μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν ἕναν πραγματικῶς κακὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει οὔτε ἀχτίδα καλωσύνης ἢ ἀνθρωπισμοῦ στὴν ψυχή του δὲν εἶνε καὶ εὔκολον πρᾶγμα. Πολλοὶ ὑπῆρξαν σκληροί, σκληρότατοι, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι εἶχαν καὶ μερικὰς ἀρετὰς ἔστω καὶ προσωρινῶς, ἔστω καὶ εἰς ἐλάχιστον βαθμόν. Ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης θὰ σᾶς δώσωμεν μερικὰς ἱστορικὰς φυσιογνωμίας ἀνθρώπων, ποῦ ὑπῆρξαν ἀπολύτως κακοῦργοι, χωρὶς τὸ παραμικρὸν φῶς καλωσύνης στὴν ψυχή των, ἀνθρώπων ποῦ εἶχαν μέσα τους τέλειο σκοτάδι.

Ἀρχίζομεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν χειρότερον. Ἦτο χωρὶς ἀμφιβολίαν ὁ Λελιέβρ ἢ ἄλλως ὀνομαζόμενος Σεβαλιέρ.

Τῷ 1820 ὁ Πέτρος Κλαύδιος Σεβαλιὲ ἦτο ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἀνώτερος ὑπάλληλος εἰς τὴν νομαρχίαν τῆς Λυών. Μὲ εὐγενικοὺς τρόπους, ἀξιοπρεπὲς ὕφος, χλωμός, κανονικὰ χαρακτηριστικά, γλυκὰ γαλανὰ μάτια καὶ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιὰ εἶχε ἀποκτήσει τὴν συμπάθειαν ὅλης τῆς κοινωνίας τῆς Λυὼν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδέλφων του διὰ τὴν φιλοπονίαν καὶ ἀκρίβειαν του εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Εἰς διάστημα ἓξ ἐτῶν ὁ Σεβαλιὲ εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ μίαν ἐρωμένην, τρεῖς συζύγους καὶ δύο τέκνα. Ἡ σύμπτωσις αὐτὴ τῶν ἀτυχιῶν θὰ διέφευγε κάθε ὑποψίαν ἐὰν ὁ Σεβαλιὲ δὲν ἐπεχείρει νὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπωλεσθέντα του τέκνα. Τὴν 17ην Ἰουνίου 1820 εἰς κάποιο χωριὸ τῆς Λυὼν κάποιος ἄνθρωπος συνέλαβε στὸ δρόμο τὸ παιδάκι ἑνὸς πιλοποιοῦ καὶ ἔτρεχε μ' αὐτὸ ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε. Οἱ γονεῖς ὅμως ἔτρεξαν εἰς καταδίωξιν τοῦ ἀπαγωγέως τὸν ἔφθασαν, τοῦ ἅρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ παιδὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἄγνωστος εἶχε προφθάσει ν' ἀλλάξῃ τὰς κάλτσες καὶ νὰ τοῦ φορέσῃ γαλάζιες. Εἰς τὰ θυλάκιά του ἔφερε καὶ ἄλλα φορέματα, τὰ ὁποῖα χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐσκόπευε νὰ φορέσῃ εἰς τὸ παιδί. Πόση ὅμως ἦτο ἡ κατάπληξις τῶν κατοίκων τῆς Λυὼν ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ ἀπαγωγεὺς ἦτο ὁ ἀξιοπρεπής, σοβαρὸς καὶ συμπαθητικὸς κ. Σεβαλιέ. Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ ἔδωσε ἐλευθερίαν εἰς πολλὰς γλῶσσας καὶ πολλὰ μυστικὰ καὶ μυστηριώδη ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν ζωήν του ἦλθον εἰς φῶς.

Ἕνα σύντομο βιογραφικὸ σκίτσο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ θὰ σᾶς δείξῃ, ὅτι ἐπαξίως κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν χειροτέρων ἀνθρώπων, ποῦ ἔζησαν ποτὲ καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ γιὰ ποιὸν σκοπὸν ἐζήτησε ν' ἀπαγάγῃ τὸ παιδὶ τοῦ πιλοποιοῦ.

Ὁ Πέτρος Λελιέβρ ἐγεννήθη ἐν Μαδρίτῃ, ἀνῆκε δὲ εἰς εὔπορον καὶ εὐγενῆ οἰκογένειαν. Χαρακτὴρ ψυχρός, εὐφυής, ἱκανὸς ἄνθρωπος ἐπέτυχε νεώτατος καλὴν θέσιν εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1809 εὑρίσκων τὸν μισθόν του καὶ τὸ ἐπίδομα ποῦ τοῦ ὥρισεν ὁ πατήρ του ἐκ τῆς περιουσίας των ἀνεπαρκῆ διὰ τὸν ἄσωτον βίον του, πλαστογραφεῖ ἕνα τσὲκ 60,000 φράγκων, ἀνακαλύπτεται, συλλαμβάνεται, ἀλλὰ κατορθώνει νὰ σωθῇ τῇ μεσολαβήσει τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος τὸν στέλλει εἰς ἀποικιακὸν σύνταγμα. Τὸ στρατιωτικὸν στάδιον ὅμως δὲν ἤρεσκε καθόλου εἰς τὸν νεαρὸν Λελιέβρβ καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἀ[...]

πιστοποιητικὰ κάποιου Πέτρου Κλαυδίου Σεβαλιὲ ἀξιωματικοῦ τοῦ αὐτοῦ συντάγματος καὶ καταγομένου ἐκ Λυών. Μὲ τὰ πιστοποιητικὰ αὐτὰ ἔφθασεν εἰς Λυὼν καὶ ἐπέτυχε ἀνωτέραν θέσιν εἰς τὴν νομαρχίαν τοῦ Ρὼν ὡς Πέτρος Σεβαλλιέ.

Τῷ 1812 ὁ Σεβαλλιέ, ἂς τὸν ὀνομάζωμεν οὕτω, διότι μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦτο πλέον γνωστός, ἐδέχθη στὴ Λυῶνα κάποια παλαιάν του ἐρωμένην, μιὰ πολὺ ὡμορφη καὶ πολὺ νέα Ὀλλανδέζα, τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσῃ προηγουμένως στὸ Βέλγιον. Δὲν ἔζησε μαζί του ὅμως περισσότερον τοῦ μηνός, ὅταν μιὰ νύχτα τὴν ἔπιασαν τρομεροὶ πόνοι στὸ στομάχι. Ἐκάλεσαν ἕνα γιατρό, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε νὰ τῆς κάμῃ τίποτε. Τὴν ἑπομένην τὸ κορίτσι ἀπέθανε.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἐρωμένης του ὁ Σεβαλλιὲ νυμφεύεται τὴν πρώτην του σύζυγον μιὰ νέα γεμάτη ὑγεία καὶ ὠμορφιά. Τοῦ ἔδωσε ἕνα παιδί, ἀλλὰ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν καὶ ἡ σύζυγος καὶ τὸ μωρὸ κατελήφθησαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν ποῦ εἶχε πάθει ἡ ἐρωμένη του. Τὸ μωρὸ πέθανε καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν γονέων της πέθανε καὶ ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Σεβαλλιέ. Τὸ μόνο ποῦ εἶχε πεῖ, πρὶν πεθάνει, εἰς τοὺς γονεῖς της ἦτο, ὅτι εἶχε πιεῖ ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ ὀλίγας ὥ-

Πέτρος Κλαύδιος Σεβαλιέ.

ρας ἔπειτα τὴν ἔπιασαν φρικώδεις πόνοι στὸ στομάχι. Ὁ Σεβαλλιὲ μόλις εἶδε τὴν σύζυγόν του νεκρὰν τῆς ἀφήρεσε τὰ δαχτυλίδια καὶ τὰ σκουλαρίκια κι' ἔπειτα εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς της, ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πόσον ἀπελπισμένος ἦτο, ποὺ ἔχανε τόσον πιστὴν καὶ ἀφοσιωμένην σύντροφον.

Τῷ 1816 ὁ Σεβαλλιὲ νυμφεύεται τὴν δευτέραν σύζυγόν του. Μετὰ ἓν ἔτος ἡ σύζυγος του, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν κατελήφθη ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς πόνους καὶ ἀπέθανε ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Τὸ βρέφος ἐδόθη ἔξω εἰς τροφόν. Ἓν ἔτος δὲ βραδύτερον ὁ Σεβαλλιὲ ἀφήρεσε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν τροφὸν καὶ εἶπε εἰς τοὺς γονεῖς τῆς δευτέρας του συζύγου, ὅτι τὸ ἔστειλε εἰς κάποιας θείας του. Τότε, ἦτο ὁ Αὔγουστος τοῦ 1819, τὸ παιδάκι φοροῦσε γαλάζιες κάλτσες. Δὲν ἐπέρασαν ὅμως πολλαὶ ἡμέραι καὶ μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία κατοικοῦσε εἴς τι χωρίον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ρων εὗρε τὸ πτῶμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ποῦ ἐξέβρασε τὸ νερό. Τὸ παιδάκι φοροῦσε γαλάζιες κάλτσες καὶ στὰ ἀσπρόρρουχά του εἶχε τὸ μονόγραμμα «Σ».

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1818 ὁ Σεβαλλιὲ ἐνυμφεύθη τὴν τρίτην σύζυγόν του. Καὶ [...]

νους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πέθαναν αἱ δύο προηγούμεναι σύζυγοί του καὶ ἡ ἐρωμένη του. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου της ὁ Σεβαλλιὲ τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ λιγάκι καφέ. Ἡ νοσοκόμος ποῦ τὴν περιποιεῖτο, ὑποπτευθεῖσα, ἐδοκίμασε τὸν καφὲ καὶ τὸν βρῆκε ἐξαιρετικὰ πικρόν, ὅταν δὲ εἶπε εἰς τὸν Σεβαλλιέ, ὅτι ἔδωσεν εἰς τὴν σύζυγόν του κάτι ποῦ δὲν εἶχον διορίσει οἱ ἰατροί, οὗτος ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ φάρμακον ποῦ τῆς ἔδωσε ἦτο πολὺ καλὸν καὶ ἢ θὰ τὴν ἔσωζε ἢ θὰ τὴν ἐφόνευε. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ σύζυγός του ἀπέθανε. Ὁ ἰατρὸς ὁ ὁποῖος εἶχε προσκληθῇ παρὰ τὴν κλίνην τῆς συζύγου του ὄχι μόνον ὑπωπτεύθη τὸν Σεβαλλιέ, ἀλλὰ ἔλεγε ὅτι χωρὶς ἀμφιβολίαν εἶχε δηλητηριάσει τὴν σύζυγόν του. Ἦτο ἕτοιμος νὰ γράψῃ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς τρίτης συζύγου τοῦ Σεβαλλιέ, ὅταν τὴ νύχτα τὸν σταματᾷ στὸ δρόμο ἕνας ἄγνωστος καὶ τοῦ λέγει·

— Ἂν τολμήσῃς καὶ κατηγορήσῃς τὸν Σεβαλλιὲ ἢ μιλήσῃς ἐναντίον του στὸ δικαστήριο, εἶσαι νεκρὸς τὴν ἄλλη μέρα.

Τὴν ἑπομένην νύκτα ὁ γιατρὸς πάλι, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, δέχεται ἄλλον ἄγνωστον ποῦ τοῦ λέγει νὰ σπεύσῃ σὲ κάποιο χωριὸ εἰς γνωστήν του οἰκογένειαν, ἐπειδὴ κάποιος ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος. «Γιατί δὲ μοὔγραψαν;» ἐρωτᾷ ὁ γιατρός. «Δὲν εἶχαν καιρό» ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος. «Τότε δὲν πηγαίνω» λέγει ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος ὑπωπτεύθη τὸν κουρελῆ καὶ ὕποπτον ξένο καὶ ἐφοβήθη νὰ ταξειδεύσῃ νύχτα μαζί του. Τὴν ἑπομένην μαθαίνει ὅτι κανεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην δὲν εἶχε ἀρρωστήσει καὶ ὅτι δὲν τοῦ εἶχον στείλει αὐτοὶ τὸν ὕποπτον ἀγγελιαφόρον.

Μ' ὅλας τὰς ὑποψίας, ποῦ ἠγέρθησαν κατ' αὐτοῦ ὁ Σεβαλλιὲ κατώρθωσε νὰ νυμφευθῇ καὶ τετάρτην σύζυγον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως οἱ γονεῖς τῆς δευτέρας του συζύγου τοῦ ζήτησαν τὸ παιδί, ποῦ ἔλεγε πῶς εἶχε τοποθετήσει εἰς κάποιας θείας του καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδί του τὸ εἶχε πνίξει πρὸ πολλοῦ μέσα στὸν Ρών, προσεπάθησε ν' ἀπαγάγῃ τὸ παιδάκι τοῦ πιλοποιοῦ καὶ νὰ τὸ δείξῃ ὡς ἰδικόν του.

Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ τὸν ἐπρόδωσε. Συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς θάνατον ὡς δηλητηριάσας τὰς τρεῖς συζύγους του, τὴν ἐρωμένην του καὶ φονεύσας δύο του παιδιά. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, ὅταν πῆγεν ὁ ἱερεὺς νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ ὁ Σεβαλλιὲ ἐπέμενε, ὅτι ἦτο ἀθῶος καὶ ἔλεγε, ὅτι μόλις πεθάνει οἱ ἄγγελοι θὰ πάρουν τὴν ψυχήν του στοὺς οὐρανούς.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει μόνον αὐτὰ τὰ κακουργήματα. Κύριος οἶδε ὅμως πόσαι ἄλλαι ἴσως καὶ κακουργίαι μᾶς εἶνε ἄγνωστοι ταφεῖσαι μὲ τὰς συζύγους του καὶ τὴν ἐρωμένην του.

Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ τελείου κακούργου. Διὰ μίαν ἀλλαγὴν φονεύει συζύγους ἀφοσιωμένας ποῦ τὸν ἠγάπων. Χωρὶς λόγο, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ φροντίδων, τὰς ὁποίας κάθε ἄλλος ἄνθρωπος θεωρεῖ προσφιλεῖς πνίγει ἢ δηλητηριάζει τὰ παιδιά του. Ὁ Εἰσαγγελεὺς κατὰ τὴν δίκην τοῦ κακούργου εἶπε τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ Σεβαλλιέ·

«Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐστάλη στὸν κόσμο γιὰ νὰ δείξῃ μέχρι ποίου σημείου κακουργίας μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἕνας ἄνθρωπος.»

**

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ σᾶς διηγηθῶμεν τοὺς βίους ἄλλων μεγάλων ἱστορικῶν κα[...]

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ Η „ΚΥΡΙΑΚΗ" ΑΠΟΝΕΜΕΙ ΤΟ Α΄. ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Ἀκαταγώνιστος εἰς λογικὴν καὶ ἁπλότητα, ἐπιγραμματικὴ εἰς περίληψιν ἐννοιῶν, βαθυστόχαστος, λυρικὴ εἰς αἴσθημα εἶνε ἡ βραβευθεῖσα ἀπάντησις εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Γάμου τῆς „Ξενιτευμένης", ποῦ δημοσιεύομεν σήμερα. Τὸ Β΄. Βραβεῖον ἀπονέμεται εἰς τὴν „Κυρίαν δὲν μὲ μέλει" ἐκ Λευκάδος. Τὴν ἀπάντησίν της τὴν εἶδαν οἱ ἀναγνῶσται εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς „Κυριακῆς". Παρακαλοῦμεν καὶ τὴν „Ξενιτευμένην" καὶ τὴν „Κυρίαν δὲν μὲ μέλει" νὰ μᾶς στείλουν τὰ ὀνόματά των ἢ τοὐλάχιστον μιὰ διεύθυνσι, εἰς τὴν ὁποίαν μποροῦμε νὰ τοὺς στείλωμεν τὰ βραβεῖα καὶ τὰς φωτογραφίας των, ἐὰν εὐαρεστοῦνται. Θὰ τὰς δημοσιεύσωμεν δωρεάν.

Κε Συντάκτα τῆς „Κυριακῆς"

Σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ποῦ ἐθέσατε εἰς τοὺς ἀναγνώστας σας, παραδέχομαι καὶ ἐγώ, ὅτι πολλά, πλεῖστα συνοικέσια ἀποτυγχάνουν, ὅτι ὁ γάμος τείνει νὰ καταντήσῃ σήμερα ἐμπόριον καὶ ὅτι στηρίζεται εἰς τὸ συμφέρον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ αἴσθημα. Ὅσον ὅμως περισσότερον ἐξετάζω τὸ ζήτημα, ὅσον μεγαλειτέρα μοῦ ἀποκαλύπτεται ἡ ἀνθρωπίνη πλάνη τόσον καὶ περισσότερον νομίζω, ὅτι ὁ θρησκευτικὸς γάμος ὄχι μόνον εἶνε ἀπαραίτητος, ἀλλ' οὐδεμιᾶς μεταρρυθμίσεως ἔχει ἀνάγκην. Οἱ ταχθέντες ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου γάμου καὶ προβαλόντες ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ αἰσθήματος καὶ οὐχὶ τοῦ συμφέροντος, ἐξέχασαν, ὅτι τὰ ἐλαττώματα, ποῦ ἀναρίθμητα πηγάζουν οὐχὶ ἀπὸ τὸν θεσμόν, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐὰν ὁ μπαμπᾶς τῆς Δδος Φιφῆς πιστεύει, ὅτι διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης του πρέπει νὰ ἀποβλέψῃ εἰς γαμβρὸν κυρίως καὶ πρὸ παντὸς πλούσιον καὶ ἐὰν ἡ Δνὶς Φιφὴ πιστεύει καὶ αὐτὴ καὶ μ' αὐτὴν ἡ μαμμά της καὶ οἱ συγγενεῖς της ὅλοι ἴσως, ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ τῆς φέρῃ εὐτυχίαν μὲ τὰ χρήματά του μόνον, πταίει δι' αὐτὸ ὁ θρησκευτικὸς γάμος; Πότε καὶ πῶς περιώρισεν ὁ θρησκευτικὸς γάμος τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου; Ὅταν ὁ Ἀπόστολος λέγει οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξεν ἐννοεῖ ὡς δεσμὸν τὸ χρῆμα, τὸ συμφέρον, τὴν προῖκα ἢ τὸ ἁγνόν, τὸ ὑψηλὸν αἴσθημα—τόσον ὑψηλὸν ὥστε νὰ μετέχῃ τοῦ θείου; Ἀγάπην τόσον μεγάλην ὥστε ὁ εἷς ἐγκαταλείπει καὶ μητέρα καὶ πατέρα καὶ τὰ πάντα χάριν τοῦ ἄλλου;

Ὁ ἐλεύθερος γάμος φυσικὰ ὑπῆρχε κατὰ τὴν βάρβαρον ἐποχὴν τῆς ἀνθρωπότητος· ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ ἐκπολιτίζηται, ὅταν αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι κατέστησαν τοιαῦται ὥστε νὰ ἐπιβάλλουν ὡς ἀνάγκην τὴν συγκρότησιν τῆς οἰκογενείας, καθιερώθη ὁ θρησκευτικὸς γάμος οὐχὶ ὡς θέλησις ἑνὸς νομοθέτου ἀλλ' ὡς κοινωνικὴ ἀνάγκη. Ἐὰν ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἀντέβαινε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας, αὐτὴ ἡ κοινωνία θὰ τὸν ἀνέτρεπε καὶ θὰ τὸν κατήργει. Τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα δὲν θὰ μεταρρυθμισθῇ χάριν τῆς ὀρέξεως ὀλίγων ποῦ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ γράφουν ἄρθρα ἢ τὴν φιλοδοξίαν νὰ ὀνειρεύωνται μεταβολὰς συμφώνους μὲ τὰς ἰδιαιτέρας των κλίσεις. Καὶ κατάργησις τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου προϋποθέτει ἀνατροπὴν τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος· κατάργησιν τῆς οἰκογενείας, κατάργησιν τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων καὶ δεσμῶν καὶ δημιουργίαν νέων σχέσεων, νέας κοινωνίας. Ἀλλὰ θὰ πῆτε: ἴσως αὐτὸ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον, βαθμηδόν, ἴσως ἡ κοινωνία εἰς τὴν ἐξέλιξίν της καταργήσῃ τὸν θρησκευτικὸν γάμον. Μόνον ὅταν πιστεύσῃ κανείς, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης βαδίζει πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιτρέπεται νὰ παραδεχθῇ τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ποῖον τῶν δύο εἶνε πρόοδος,- ποῖον τῶν δύο εἶνε τὸ ἰδανικὸν πρὸς τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν ν' ἀποβλέψωμεν; ὁ γάμος ὁ θεωρῶν τὴν σχέσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς ἱεράν, ὁ ἁγιάζων τὸν ἔρωτα καὶ κηρύσσων τοῦτον ἀδιάρρηκτον καὶ αἰώνιον, ὁ παραδεχόμενος, ὅτι οἱ ἑνούμενοι ἑνοῦνται „ἐν Θεῷ", ὅπως βοηθῶσι ὁ εἷς τὸν ἄλλον μὲ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν, συμμεριζόμενοι ἀμοιβαίως κάθε χαρὰν καὶ κάθε λύπην ἢ ὁ γάμος ὁ ὁποῖος σᾶς ἀνοίγει ἐλευθέραν τὴν θύραν εἰς τὰ προσωρινὰ πάθη, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τὴν αἰωνιότητα τοῦ ἔρωτος; Ὁ γάμος ὁ ὑψῶν τὴν γυναῖκα εἰς ἰδανικὴν κορυφὴν ἢ ὁ γάμος ὁ θεωρῶν αὐτὴν ταπεινὸν ὄργανον πρὸς ἱκανοποίησιν στιγμιαίου ἴσως πάθους;

Μερικοὶ ἀναγνῶσται σας ἐτάχθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου γάμου, λέγοντες, ὅτι πιστεύουν εἰς τὸν ἐξ ἔρωτος γάμον καὶ ὅτι τὸ συμφέρον πρέπει νὰ ἀποκλείεται ἀπὸ μίαν σχέσιν θεωρουμένην ἱεράν. Αὐτὸν τὸν γάμον, τὸν ὁποῖον κατακρίνουν εἶνε μᾶλλον ἐλεύθερος ἢ θρησκευτικός. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα καὶ νυμφεύομαι οἰανδήποτε σχεδὸν θέλω, ἐπειδὴ πολὺ ὀλίγαι ἀνθίστανται εἰς τὴν ἕλξιν τοῦ χρήματος. Ἂν μετά τινα χρόνον βαρεθῶ τὴν σύζυγόν μου, ὅπως γίνεται συνηθέστατα, συνάπτω ἄλλας σχέσεις—πηγαίνω μὲ ἄλλας. Εἶνε θρησκευτικὸς αὐτὸς ὁ γάμος; Εἶνε τοιοῦτος οἷον ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐννοεῖ; Ὁ Θεὸς ἢ μᾶλλον ὁ Σατανᾶς συνέζευξε τοὺς συζύγους, οἱ ὁποῖοι ἀπέβλεψαν εἰς τὸ συμφέρον καὶ οἱ ὁποῖοι μετά τινα χρόνον ἀπὸ τοῦ γάμου μετανοοῦν καὶ ἢ χωρίζουν, ἤ, μὴ ἔχοντες οὔτε τὸ θάρρος νὰ εἴπουν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὴν ἀλήθειαν, ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν εἰς μίαν σχέσιν τυπικὴν πλέον, ἐκ συνηθείας;

Τὸ κακὸν λοιπὸν δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸν θεσμόν, ἀλλὰ ὑπάρχει μέσα μας. Ἐὰν αὔριον ἀνατραπῇ ὁ θρησκευτικὸς γάμος καὶ καθιερωθῇ αἴφνης ὁ ἐλεύθερος νομίζετε, ὅτι ἡ Δνὶς Φιφή, ποῦ ἀνέφερα, θὰ παύσῃ νὰ πιστεύῃ ὡς τὸν καταλληλότερον διὰ τὴν εὐτυχίαν της σύζυγον ὄχι ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἀγαπᾷ ἀληθινά, ὄχι ἐκεῖνον ποῦ ἔχει ἀξίαν, ἀλλ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ τῆς κάνῃ τουαλέττες μὲ τὰ χρήματά του καὶ θὰ μπορῇ νὰ τῆς πραγματοποιῇ τὰς ἰδιοτροπίας της; Καὶ οἱ ἄνδρες ἐπίσης θὰ παύσουν νὰ κυνηγοῦν τὴν προῖκα; Ἐὰν ὅμως τοὐναντίον ὑποθέσετε, ὅτι αὔριον αἱ ἰδέαι καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ κόσμου ἀλλάξουν, ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ἐκτιμοῦν ὑπεράνω παντὸς ἄλλου τὸ αἴσθημα, ὅτι δὲν συγκατανεύουν νὰ νυμφευθοῦν πρὶν γνωρίσῃ καλὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τότε θὰ ἀποτυγχάνουν τὰ συνοικέσια ὅπως καὶ σήμερα; Θὰ εἶνε ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν συζύγων;

Ὅσοι κόπτονται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἐὰν ἐξετάσουν βαθύτερα τὸ ζήτημα θὰ ἴδουν, ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία ὑπάρχει εἰς τὸν θρησκευτικὸν γάμον, τὸν καθιεροῦντα καὶ ἐπιβάλλοντα ἀδιάρρηκτον καὶ αἰώνιον αἴσθημα ἢ εἰς τὸν ἐλεύθερον γάμον τὸν καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον ταπεινὸν δοῦλον τῶν παθῶν του. Ἐλευθερία δὲν εἶνε τὸ νὰ κάμνωμεν ὅ,τι μᾶς κατέβῃ, τὸ νὰ πραγματοποιοῦμεν κάθε ἔμπνευσιν ἢ ἰδιοτροπίαν τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ τὸ νὰ πράττωμεν κάτι κατόπιν ὡρίμου σκέψεως, κάτι ποῦ νὰ εὑρίσκεται εἰς τελείαν ἁρμονίαν καὶ μὲ τοὺς ἑαυτούς μας καὶ μὲ τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον ζῶμεν. Ὅσοι δὲν ἐννοοῦν οὕτω τὴν ἐλευθερίαν θὰ παραδεχθοῦν φυσικὰ λογικὴν καὶ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἔλεγε·

— Εἴμεθα σκλάβοι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ σκοτώσωμε ὅποιον θέλομεν, νὰ ἁρπάζωμεν ὅ,τι θέλομεν, νὰ κάμωμεν ὅ,τι δήποτε ἔχομεν ὄρεξιν.

Φυσικὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ἐδῶ καὶ ἀλλοῦ, αἱ ὁποῖαι διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, ἢ ἐπειδὴ ἐδιάβασαν μερικὰ βιβλία νομίζουν, ὅτι εἶνε δυνατὸν μὲ συζητήσεις, μὲ ἄρθρα καὶ μὲ φιλολογικὰ ἔργα ἀκόμη νὰ μεταβάλλουν ὅ,τι ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας καθιερώθη, ἐκρίθη σεβαστὸν καὶ ἀναγκαῖον ὑπὸ τῆς πολιτισμένης κοινωνίας. Αἱ προσπάθειαι των ὅμως οὐδέποτε θὰ δυνηθοῦν νὰ σείσουν τὰ θεμέλια ἔργου τόσων αἰώνων καὶ τόσης σκέψεως καὶ ἐργασίας. Θὰ παρέλθῃ ὅπως καὶ ἡ μόδα. Ἄλλωστε τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εὑρίσκεται στὰ χέρια ἐκείνων ποῦ φιλολογοῦν, ποῦ γράφουν ἄρθρα, ποῦ κάνουν διαλέξεις καὶ ποῦ εἶνε οὕτως ἢ ἄλλως γνωσταί, ἀλλ' εἶνε ἐμπιστευμένον εἰς τὰ χέρια τῶν ἀφανῶν, ταπεινῶν ἐκείνων γυναικῶν, ποῦ οὔτε γράφουν, οὔτε συζητοῦν, οὔτε φωνάζουν διὰ νὰ τὰς προσέξουν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ γωνία τους, πισταὶ εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἡ Μοῖρα καὶ ὁ Θεὸς τὰς ἔταξε, ἐργάζονται ἀκούραστα, ἄγρυπνα, θυσιάζονται πολλάκις γιὰ νὰ δώσουν στὸν κόσμο καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἀθῆναι. «Ἡ Ξενιτευμένη».

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Α! Ο ΛΕΚΟΝΤ ΔΕΛΙΛ

('Εκλαϊκευτική άρθρογραφία λογοτέχνου είδικώς έγκύψαντος είς τήν μελέτην τής Γαλλικής Φιλολογίας τοῦ 14ου, 15ου, 16ου, καί 19ου αἰῶνος).

'Ο Λεκόντ Δελίλ είνε ή έπιβλητικωτέρα μορφή τής Παρνασιακής Σχολής, ή όποία άρχίζει μέ τόν Θεόδωρον Μπανβίλ.

Οί Παρνασιακοί, όπως καί οί Ρεαλισταί διεδέχθησαν τόν Ρωμαντισμόν άναφανέντα μέ τόν Λαμαρτίνον, τόν Βίκτωρα Ούγκώ, τόν Σατωβριάνδον, τόν Μυσσέ, τόν Βινύ, τόν Θεόφιλον Γωτιέ καί δύσαντα μέ ύστάτους άντιπροσώπους του τούς Δέ Λαπράδ, Μπουϊλέ καί Βωδελαίρ.

Τό χρώμα, ή περιγραφικότης καί ή ύπερβολή, τά δυνατώτερα γνωρίσματα τοῦ ρωμαντισμοῦ έπανευρίσκονται είς τόν Ζολά, άρχηγόν τής Ρεαλιστικής Σχολής, ήτις ήρχισε μέ τόν Μπαλζάκ κ' έσυνεχίσθη μέ τούς Φλωμπέρ, Μωπασσάν, Δωδέ, Φεϋντώ, Ζιάν Λορραίν, Γκογκούρ, Λαβεντάν, Έννίκ καί λοιπούς.

'Η άπηλπισμένη άνησυχία τοῦ «Ρενέ» (Σατωβριάνδος) εύρίσκει τό άντίστοιχόν της είς τήν θλιμμένην φιλοσοφίαν τοῦ Δελίλ.

Οί ρωμαντικοί άπό τής έποχής τοῦ Δ' Άρλεγκούρ περιέστειλαν τό πάν είς τό ένδον καί τάς συγκινήσεις του, περιώρισαν τό άπειρον είς τήν στενήν φυλακήν τοῦ έγώ καί άντί νά έξέλθουν τῶν στενῶν όρίων τοῦ άτομισμοῦ καί νά ζητήσουν τό φώς, τούς άνθρώπους, τήν ζωήν τοῦ άλλου έπροτίμησαν τήν νοσηράν ύπερτροφίαν τοῦ έαυτοῦ, παρεγνώρισαν τήν αίωνίαν άλήθειαν τής φιλαλλίας καί τά γενναία αίσθήματα καί κατρεκύλισαν οίκτρώς είς τήν άδιαφορίαν, τήν πικρίαν, τήν άνίαν καί τήν άπάθειαν τῶν Παρνασσιακῶν.

'Ο Βωδελαίρ μέ τά «"Ανθη τοῦ πονηροῦ» έξήμεσε λεπτοτεχνικά όλην τήν νοσηρότητα μιάς διεφθαρμένης φαντασίας. "Ενας σατανισμός πενθίμου λαγνείας καί σκοτίου μυστικισμοῦ, μία άναθυμίασις ψυχικοῦ λιμνασμοῦ δυσώδους καί φαντασιασμοί θρησκοληψίας γαργαλιζομένης άπό σαπρό μαζοχισμόν, αύτό είναι τό φαρμακερό άπόσταγμα τῶν «'Ανθέων τοῦ πονηροῦ» πού έστοίχισαν τήν δόξαν τοῦ παραδόξου αύτοῦ ποιητοῦ.

'Αλλ' ό Βωδελαίρ δέν είναι μόνον αύτός. Είναι καί ό Βωδελαίρ τῶν «Τυφλῶν», τοῦ «Θανάτου τῶν Πτωχῶν» καί τής «Βραδυνής 'Αρμονίας». Ή «Γρηοῦλες», ή «"Αβυσσος» καί ό «Δόν Ζουάν», τά άριστουργήματά του έρχονται περισσότερον νά μάς πείσουν περί τούτου καί είς τό τέλος, μέσα είς τό έργον του «τό Ίδεῶδες τοῦ Ποιητοῦ» βλέπομεν νά καθρεπτίζεται μία άνθρωπίνη μορφή, άγνή καί άγαθή μέ ύψηλήν διάνοιαν,μέ έμφυτον καί είλικρινή συμβολισμόν καί μέ τήν διαύγειαν καί τήν άπλότητα τοῦ ήθους ένα τεχνίτην τῶν άπλῶν ρυθμῶν, είλικρινή είς ό,τι αίσθάνεται καί εύθύν.

'Ο Μπανβίλ μάς είσάγει είς τούς Παρνασιακούς. Αύτοί διακρίνονται μέ τό άπρόσωπον καί άντικειμενικόν τής έμπνεύσεώς των καί τήν έξεζητημένην άπασχόλησιν περί τό ύφος. "Οταν δέ καί τό «νεκρόν αίσθημα» λείπη άπό αύτούς, ώστε νά μή είναι διόλου αίσθαντικοί, ούτε πραγματικοί όνομάζονται Συμβολισταί καί, ίδίως, «Ξεπεσμένοι» (Ντεκαντάν).

'Ο Μπανβίλ δέν κλείει είς τούς εύχάριστα μουσικούς του στίχους, τῶν όποίων ή διαβολική εύρυθμία ζημιώνει είς αίσθημα, ίδέες πολλές, άλλ' ούτε αίσθήματα φωνακτά ήγενναία.Λίγες ίδέες,αίσθήματα κοιμισμένα, άλλά φόρμα, φόρμα πρό παντός καί ρίμα, πού έκπλήσσει μέ τήν εύρυθμίαν της. Καί όμως κάποτε ό εύκολος αύτός ποιητής τῶν πληθωρικῶν είς λογοπαίγνια στίχων κατορθώνει κάποτε νά έχη μίαν ένστικτικήν ποιητικήν πνοήν, συγκίνησιν καί θλίψιν, έστω έκτεθηλυμένην.

'Ο Ντελίλ είναι αίσθαντικώτερος καί πολύ πλέον έκφραστικός τής ζωής τῶν άλλων—καί τοῦ έαυτοῦ άκόμη, μολονότι Παρνασιακός (καί ό μεγαλείτερος τῶν Παρνασιακῶν) καί τοῦ έαυτοῦ άκόμη, άφοῦ έγραψε τούς «Κατηραμένους», τόν «Θάνατον τοῦ "Ηλιου», τήν «Πτῶσιν τῶν 'Αστέρων», τό «άνεξάλειπτον άρωμα», τήν «Μάντεν» καί τό «Κολιμπρί»."Ενα μεγάλο, βαθύ παράπονο τοῦ ξεφεύγει διά τά έμψυχα καί τά άψυχα καί κάπου λέγει·

«"Ενα παράπονο είνε σ' τά βάθη τής νυχτερινής βοής)
Κλάμμα πλατύ καί άγνωστη λύπη
πόνος, πού άνάγεται άπό τή γή
κα ίφθάνει είς τά ύψη.
Βαθύ άναστέναγμα τής Γής πού στόν αίῶνιό της δρόμο)
περιπλανάται, μά πού τό σβύνει άλλο άναστέναγμα,)
τό άναστέναγμα τῶν άνθρώπων,
'Ω σκοτεινή λύπη τοῦ άνθρώπου, φωνή βαθειά καί λυπημένη !)

"Οταν έζη είς τό νησί τῶν Τροπικῶν, όπου έγεννήθη, τό καθεστώς τοῦ μαστιγίου, ύπό τό όποίον έζοῦσαν οί σκλάβοι τόν έπανεστάτησε καί έξήγειρε διά μιάς όλα τά εύγενικά αίσθήματα μέσα του τής άνθρωπίνης άξιοπρεπείας. Ή φωνές τῶν τυραννουμένων τόν συνεκλόνιζαν άπό έλεος καί άπό φρίκην. Καί πρέπει νά διηγηθώμεν ένα άνέκδοτον τής ίδιαιτέρας ζωής τοῦ ποιητοῦ, διά νά κατανοηθή πόσον ό πόνος του διά τόν έξευτελισμόν τοῦ άνθρωπίνου είδους ήτο μεγάλος μέσα του καί έπαναστατικός.

'Αγαποῦσε μίαν ώραίαν, θαυμασίαν, ύπέροχην κρεολήν. Μέ τόσην δύναμιν καί είλικρίνειαν πάθους, μέ τόσον σεβασμόν, πού δέν έζήτησε κάν νά μάθη τό όνομά της. 'Αλλά τήν παρακολουθοῦσε σιωπηλά, σεμνά καί εύλαβητικά κάθε Κυριακήν, όταν αύτή έπήγαινε είς τήν έκκλησίαν. Τό διάβα της τόν έρριπτε είς έκστασιν.

Μιά μέρα, πού έρέμβαζε περιδιαβάζων έφιππος καί σκεπτόμενός την, τήν είδε στό γύρισμα ένός δρόμου έπιστρέφουσαν άπό τόν "Αγιον Διονύσιον, μέσα σ' ένα φορείον, φερόμενον άπό όκτώ σκλάβους. Σταμάτησε, διά νά τήν ίδη, όταν έκείνη τή στιγμή τά κερασένια χείλη τής κρεολής άνοιξαν καί μέ φωνή σκληρή καί όξεία άφηναν τά λόγια αύτά· «Λουίζε, έάν δέν φθάση τό φορείο σέ δέκα λεπτά σπίτι μας, θάχης είκοσιπέντε ραβδισμούς».

'Ο Δελίλ σταμάτησε μέ μίαν χειρονομίαν τούς μαύρους φορείς, κατέβηκε άπό τό άλογό του καί, μ' ένα ύφος σοβαρό καί λυπημένο, είπε «Κυρία μου, δέν σάς άγαπώ πειά». Καί μέ μίαν μεταβολήν άπεμακρύνθη— διά παντός.

Μία φορά ό άδελφός του τοῦ έγραφε· «'Αγαπητέ μου άδελφέ, μανθάνω ότι έτέθης έπί κεφαλής μιάς διαδηλώσεως τῶν κρεόλων κατά τής δουλείας. Δέν ήμπορῶ νά πιστεύσω μίαν τέτοιαν κακόβουλον διάδοσιν, διότι σέ θεωρῶ άνίκανον παρομοίας τρέλλας....» 'Ο ποιητής άπαντοῦσε· «"Οσες φορές θά έχω νά έκλέξω μεταξύ προσωπικῶν συμφερόντων καί δικαιοσύνης, θά προτιμήσω τήν δικαιοσύνην».

Τό σπίτι τοῦ έκοψε τά μέσα τής διατροφής. "Ηρχισε νά δίδη μαθήματα έδῶ κ' έκεί καί μετέφρασε τόν «"Ομηρον»—διότι ό Ντελίλ ήτο ένας καλός έλληνιστής. 'Ο έκδότης, είς τόν όποίον είχε παραδώση τά χειρόγραφα τής μεταφράσεως αύτής έδέχθη νάναλάβη τήν έκδοσιν τῶν πρωτολείων τοῦ ποιητοῦ.

Τά πρωτόλεια αύτά έξεδόθησαν. 'Αλλ' έργα, τῶν όποίων δέν προηγείται θόρυβος δέν ήμποροῦν νά έχουν έπιτυχίαν. Καί τά έργα τοῦ Ντελίλ έμειναν είς τό ράφι τοῦ έκδοτικοῦ των καταστήματος δεχόμενα τήν λήθην έν είδει σκόνης. "Οταν τά μαθήματα τῶν έλληνικῶν δέν ήρκουν διά τόν έπιούσιον τοῦ ποιητοῦ, ό συγγραφεύς των πήγαινε είς τόν έκδότην, έπαιρνε μερικά άντίτυπα καί τά πωλοῦσε άντί όλίγων δεκαρῶν είς τούς παλαιοπώλας, (τούς λεγομένους «μπουκινίστ») τῶν όχθῶν τοῦ Σηκουάνα.

Καί αύτά τά βιβλία ήταν τά «'Αρχαία Ποιήματα» «ή 'Ελένη», αί «Λατινικαί Μελέται», τό «Ντίες "Ιρε».

Κατά τό 1862 έξέδωκε «τά Βάρβαρα». Κατόπιν μετέφρασε πάλιν τόν "Ομηρον καί τόν 'Ησίοδον, τόν Θεόκριτον καί τούς τραγικούς. Συνάμα έξέδιδε καί τά «Τραγικά Ποιήματα».

'Εδοκίμασε πρός τούτοις τό θέατρον μέ τήν «'Απολλωνίδα» άλλ' άπέτυχε καί άπεμακρύνθη.

Γεννηθείς ύπό τόν ήλιον τῶν Τροπικῶν πήρε μέσα είς τήν φαντασίαν του καί μετέφερε μαζί του τάς παραδόξους καί μακρυνάς είκόνας τῶν μερῶν αύτῶν. Καί είχε τό χάρισμα τοῦ όραματισμοῦ τόσον άνεπτυγμένον, πού μέ μόνην τήν μελέτην τῶν διαφόρων χωρῶν, όπως καί τῶν έποχῶν, τάς έκαμε νά ξαναζήσουν. Τάς 'Ινδίας τάς περιγράφει τόσον ζωντανά καί μέ μίαν πιστότητα τόσο ζωντανήν, πού κανείς δέν θά έπίστευεν ότι ό Ντελίλ δέν πέρασε κάν άπό έκεί. 'Απεναντίας μάλιστα έζησε έκεί έπ' άρκετόν. Αύτό τό ψέμμα δέν τό έπανέλαβον οί τόσοι βιογράφοι του;

'Αλλ' ό όραματισμός τοῦ ποιητοῦ αύτοῦ είνε έκπληκτικός. Τό παγκόσμιον πανόραμα πέρασεν έμπρός του μ' ένα ξετύλιγμα μεγαλοπρεπές καί φωτεινόν, μέ όλα τά μυστικά τῶν χρόνων καί τῶν τόπων. 'Ο ποιητής αύτός έγνώρισε, έζησε, ύπέφερε καί έφώναξε τήν παγκόσμιον ζωήν καί τήν ζωήν όλου τοῦ παρελθόντος !

(Τό τέλος είς τό προσεχές)

ΑΡ. Δ. ΧΑΣΗΡ . .

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤ. ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Κατά τήν πρωΐαν τής ήμέρας τής δολοφονίας τής Αύτοκρατείρας τής Αύστρίας 'Ελισσάβετ ύπό τοῦ άναρχικοῦ Λουκένη, αύτη ήγέρθη έντρομος καί έσπευσε πρός τόν τοίχον τοῦ δωματίου, τόν όποίον έψηλάφισεν έπιμελῶς, διά νά πεισθή ότι δέν ύπάρχει είς τό μέρος έκείνο θύρα. Εύθύς μετά ταῦτα, καλέσασα τήν είς παρακείμενον δωμάτιον εύρισκομένην κυρίαν τής τιμής, τής διηγήθη ότι μία γυνή ύψηλή, πενθηφοροῦσα, ένεφανίσθη αίφνιδίως είς τό δωμάτιόν της καί τήν ήγγισεν είς τήν καρδίαν τόσον ίσχυρῶς, ώστε ήσθάνθη όξύν πόνον, είτα δέ έξηφανίσθη άπό τό μέρος έκείνο τοῦ τοίχου. 'Η Αύτοκράτειρα, άφοῦ διηγήθη τήν ίστορίαν ταύτην, έπλησίασε καί πάλιν τόν τοίχον, τόν έψηλάφισεν έπιμελῶς καί έσταυροκοπήθη. 'Η έπί τῶν τιμῶν κυρία προσεπάθησε νά καθησυχάση τήν αύτοκράτειραν, άλλ' αύτή έκίνησε περιλύπως τήν κεφαλήν καί έψιθύρισε. «Δυστύχημα άπειλεί τήν άτυχή οίκογένειαν τῶν 'Αψβούργων».

Αίγιον Βασίλειος Σ. Κουβέλης

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΤΟΥ

Τήν χαριτωμένην αύτήν σκηνήν μεταξύ τοῦ Πάπα καί τοῦ κηπουροῦ του διηγείται έκ Ρώμης ό άνταποκριτής μιάς έφημερίδος.

Είς τούς άπεράντους κήπους τοῦ Βατικανοῦ άνατρέφονται πολλά ζῶα. 'Ο Πάπας συναντῶν αύτά τά θωπεύει μετά χαράς έάν είνε ήμερα καί μακρόθεν τά θαυμάζει έάν είνε άγρια. 'Ιδιαιτέρως έν διαφέρεται διά μερικάς ώραίας γαζέλλας ή κεμάδας, ζῶα άνήκοντα είς τήν οίκογένειαν τής έλάφου, έξυπνότατα καί χαριτωμένα, ήμερότατα δέ, ώστε νά δέχωνται τάς θωπείας τοῦ 'Αγιωτάτου Πατρός. Κάποτε παίρνουν καί ολίγον ταμβάκον έκ τής ίεράς του παλάμης, διά τόν όποίον τρελλαίνονται.

Μίαν ήμέραν άφοῦ τάς έθώπευσε καί τάς έφιλοδώρησε καί τάς έκαμάρωσεν έπί πολλήν ώραν, έστράφη πρός τόν παριστάμενον κηπουρόν καί τόν ήρώτησε·

— Πόσες γαζέλλες θά γεννήσουν;

— 'Η θηλυκές, 'Αγιώτατε, έσπευσε νά άπαντήση ό κηπουρός.

'Ο Πάπας έμόρφασε καί άπήλθεν μουρμουρίζων·

— Κέ μπέστια, (τί ζῶον) 'Αμ' αύτό τό ήξευρα κ' έγώ.

Φαίνεται ότι ή Αύτοῦ 'Αγιότης άγαπᾶ τά ζῶα, άλλ' όχι καί τούς άνθρώπους . . όταν είνε ζῶα.

Βλ. *Γ. Βαλαο . . .*

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΨΥΛΛΟΣ

Είς τήν αύλήν κρατιδίου τινός τής Γερμανίας έπεδείκνυε τήν τέχνην του είς γυμναστής ψύλλων.

'Η όμήγυρις ήτο πλήρης καί τό θέαμα περιεργότατον.

Τά γυμνασμένα έντομα τοῦ γυμναστοῦ έξετέλουν σκηνήν στρατιωτικής παρατάξεως μετά μεγάλης άκριβείας, έκαστον δέ έξ αύτῶν έτιτλοφορείτο δι' ένδόξου ίστορικοῦ όνόματος.

Αίφνης ό γυμναστής ταράσσεται καί διακόπτει τήν παράστασιν.

— Τί σάς συμβαίνει; τόν ήρώτησαν.

— 'Αλλοίμονον, μοῦ έδραπέτευσεν ένας έκ τῶν καλλιτέρων μου ήθοποιῶν. 'Ο Ναπολέων.

— Καί ποῦ νά έπήγε τάχα; ήρώτησεν ό Γερμανός πρίγκηψ, έπίσης συγκεκινημένος, ώς νά έπρόκειτο περί τής άποδράσεως τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ έκ τής "Ελβας.

'Ο γυμναστής έδίσταξε ν' άπαντήση.

— 'Εμπρός, είπεν ό πρίγκηψ ποῦ ύποπτεύεσαι ότι κρύπτεται ό φυγάς;

— Δέν τολμῶ νά είπω... 'Αλλά άφοῦ τό θέλετε, νομίζω ότι ό Ναπολέων μου εύρεν άσυλον είς τό σῶμα τής Γαληνοτάτης Πριγκηπίσσης.

— "Ας γίνη ή δέουσα έρευνα, είπεν ό πρίγκηψ, έπιθυμῶ νά άνευρεθή ό ψύλλος καί νά έξακολουθήση ή παράστασις.

'Η νεαρά πριγκήπισσα δέν ύπώπτευεν ότι έφιλοξένει τόν μέγαν κατακτητήν. συγκατένευσε λοιπόν είς τήν έρευναν καί άπεσύρθη είς τά δωμάτιά της, όθεν έπανήλθε μετ' όλίγον, κρατοῦσα έλαφρῶς μεταξύ τῶν δακτύλων της τόν αίχμάλωτον, τόν όποίον παρέδωκεν είς τόν γυμναστήν.

Αύτός τόν έδέχθη εύγνωμόνως. 'Αλλ' άφοῦ έδοκίμασεν έπί ματαίω νά τόν κάμη νά άναλάβη τό μέρος του είς τήν παράστασιν·

— 'Αλλοίμονον, άνέκραξε περίλυπος, δέν είνε αύτός ό Ναπολέων μου. αύτός είνε ένας άγύμναστος άγριόψυλλος.

Αίγιον. Βασίλειος Σ. Κουβέλης

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΤΙΚΟ

Μιά φορά ένας Κεφαλλωνίτης καί μάλιστα Ληξουριώτης ήρχετο είς τάς 'Αθήνας. "Οταν έφθασεν είς τήν Ζάκυνθον κατά τό μεσημέρι ό Ληξουριώτης, έπειδή θά άργοῦσε νά φύγη τό πλοίον, έβγήκε έξω γιά νά πάη νά φάη σέ κανένα ξενοδοχείον καί νά πάρη καί λίγο μαντουλάτο. 'Αφοῦ έφαγε, τριγύρισε λίγο στούς δρόμους καί μετά τράβηξε γιά τό βαπόρι, έπειδή πλησίαζε ή ώρα ποῦ θά ξεκινοῦσαν. Στήν παραλία όμως ένας Ζακυθινός είχε ένα κανάρι θηλυκό καί προσεπάθει νά τό πουλήση λέγων πώς είνε σερνικό.

"Οταν έφθασε κοντά του ό Ληξουριώτης τόν ήρώτησε χωρίς νά ξεύρη πώς είνε θηλυκό, άλλά μέ τήν μανία ποῦ έχουν οί Ληξουριῶτες νά άντιστρέφουν τά γένη, καί μέ τήν ίδιάζουσαν προφοράν του.

— Πόσο πουλάς τή Καναρίνααα . . .

— Δέν είνε Καναρίνα πατριώτη, είνε σερνικό λαλεί έξοχα. Πάρτο ένα δεκάρικο μονάχα.

— Δέν μοῦ λές, τή δίνεις ένα τάλαροοο νά τή πάρωωω.

Ο Ζακυθινός έπειδή ήξευρε πώς είνε θηλυκό καί ότι δέν θά τή πουλοῦσε έδέχθη. 'Επήρε λοιπόν ό Ληξουριώτης τή Κανάρα καί άνέβηκε στό βαπόρι.

"Οταν ξεκίνησαν ό Ζακυθινός χαρούμενος πώς τόν έγέλασε τοῦ φώναξε.

—"Ενοιά σου πατριώτη καί θά τοῦ λαλήση.

Καί ό Ληξουριώτης ποῦ τόν άκουσε τοῦ άπαντά.

— Δέ θά μοῦ λαλήση, μά θά τό περάσης καί σύ ;

Τό τάλλαρο ποῦ τοῦ είχε δώσει ήταν κάλπικο.

Γεώργ. Πά—λης

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

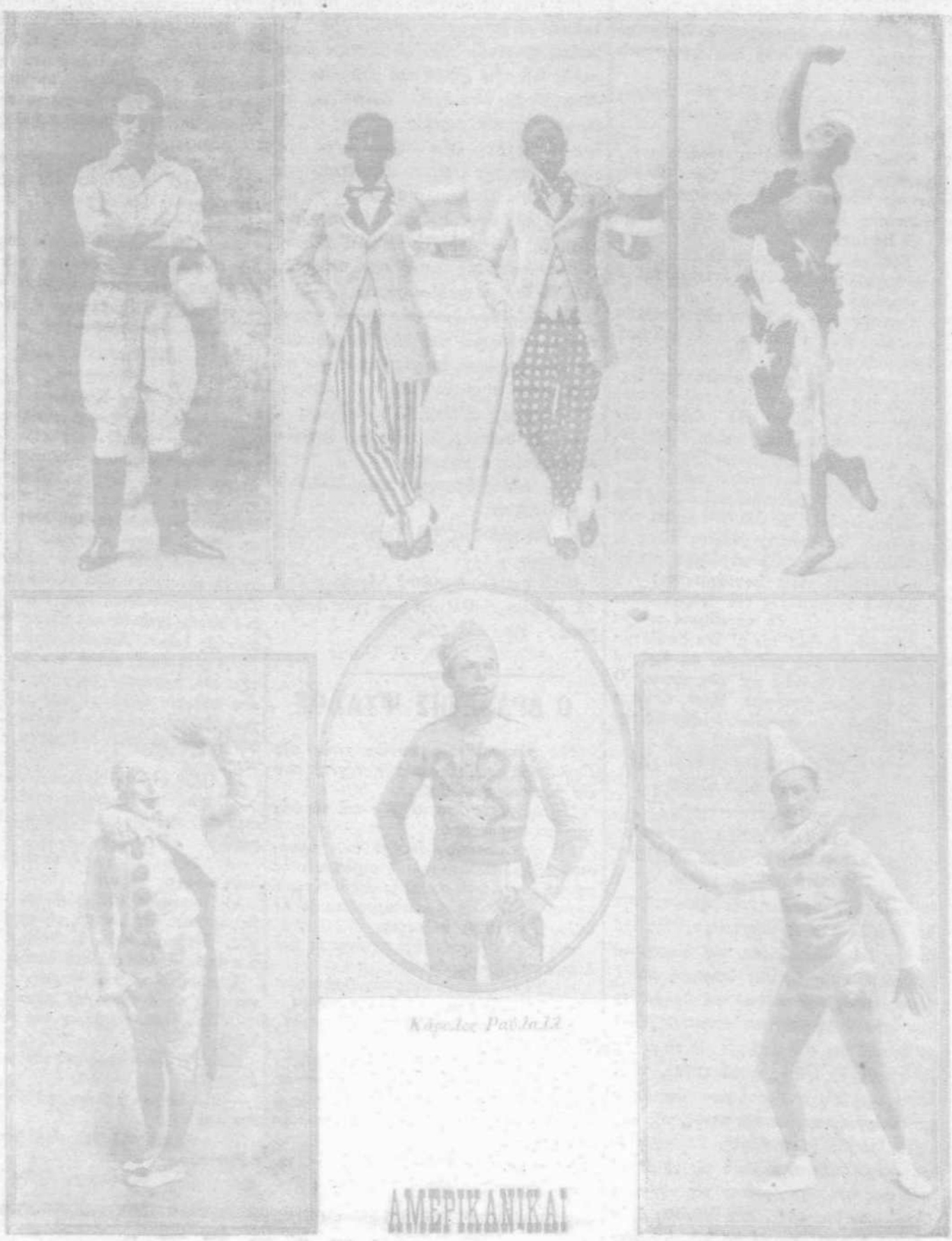

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Ιδού οἱ περίφημοι ἀμίστερλιν τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ἐκπολιτισθέντες τοὺς Ἀμερικανοὺς εἰς τὰ θέατρα τῶν ποικιλιῶν κάθε ἑβδόμ. Εἶναι χορευταὶ τοῦ «καὶ γουόκ» περίφημοι, τραγουδισταὶ πρώτης τάξεως, ἀκροβάται, τέλος πάντων εἶναι τέλειοι, ποὺ ἡ ἀμερικανικὴ λαὸς τοὺς προτιμᾷ ἀπὸ κάθε ἄλλην θεατρικὴν ἀπόλαυσιν. Ἡ φωτογραφία μας σᾶς δείχνει τοὺς γνωριστέρους. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ Ἰωσὴφ Σάντλη, οἱ δύο ἄλλοι οἱ ἐκπαιδευτικώτεροι μαῦροι Ντίξων καὶ Νεόλ, καὶ ὁ τέταρτος ὁ Ἔδδι Μάκ Ἄλλεν.